

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Demirel, «Biraz nefes alabilsen,
çok güzel şeyler başaracağın» dedi.
İnönü — Dışarı çık da biraz
nefes al Demirel!..

Semih Balıoğlu

Tatil ayları... ve Anadolu!

Hepimizin tatile çıktığı ayların başındayız...Böyle bir mevsimde cennet yurdumuzu dolaşmayı, tatilde geziler yapmayı kim istemez? Hele yepyeni bir otomobil ile... Anadolu, şimdi bu fırsatı size veriyor. Ailece rahat etmeniz için Anadolu'da herşey düşünülmüştür. Meselâ ön koltuklar, oturan şahsın boyuna göre ayar edilebilir. Ayak uzatacak yerleri çok derindir. Helezon yaylarla tak-

viyeli ağır yük tipi amortisörlerle harika bir süspansiyon sağlanmıştır. Yolculuk sırasında etrafı rahatça görmeği temin eden geniş camlar, dahilî havalandırma v.s., v.s. hep Anadolu'da mevcuttur. 5 büyük insan sıkışmadan, rahat rahat oturarak Anadolu ile uzun yola çıkabilir. Anadolu genç bir otomobildir. Sıfır kilometredeki

dünyaca tanınmış motoru, tam yüklü olarak en dik yokuşları rahatça çıkar. Anadolu sahipleri, sıfır kilometredeki bir otomobili kullanmanın bütün zevkine ereceklerdir. Anadolu'nun fiyatı da bütçenize uygundur. 26.800 liradır.* En yakın Anadolu bayii ziyaret ederek Anadolu ile biz tanışınız. Anadolu bayii size broşürler verecek, eğer ehliyetiniz varsa bir deneme gezisi yaptırmaktan zevk duyacaktır. Kimbilir...

belki sizin de kısmetinizde bir Anadolu var.

ANADOLU

Yılların hayalini hakikat yapan otomobil

* Anadolu'nun İstanbul teslimi 26.800 liralık fiyatına radyo ve kalorifer dahil değildir.

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 34 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Ağustos 1968

İslâm diye, İslâm diye, İslâm tepelendi..

1968 yılındayız. Biliyoruz ki bir yazıya bu cümleyle başlamak belki de fuzulî görünür, ama her sabah kullandığımız gazeteleri okuduğumuzda gözlerimizi uğuşturur takvim yaprağına tekrar tekrar bakmak gereğini duyuyoruz. 1968 yılında ve Cumhuriyetin kırk beşinci senesinde yaşadığımız bin şahit istediği için yazımızın girişine de 1968 yılındayız cümlesini koymaktan kaçınıyoruz. Evet, takvim yapraklarına bakılırsa 1968 yılındayız...

Ama toplumda olan bitenlere bakılırsa en az yetmiş yıl öncesini yaşıyoruz. Güzel yurdumuzu Ortaçağ artığı hurafeler yeniden istilâ etmiştir sanki... Derviş Vahdetî'ler, Şeyh Esat'lar, Hoca Saffet Efendi'ler Anadolu'da kol gezmekte, yeşil sarıklı liderler saf halkımızı iğfal etmek için durmadan usanmadan çabalamaktadırlar. 31 Mart'ın çılgınlıkları artık cümlelerin uykusunu kaçırarak bir gürültüyle yükseliyor ve sokaktan gelen:

«— Şeriat isterlik!..» avazları kullakları tırmalıyor; lâik Türk Cumhuriyetini Suud Arabistanı gibi Ortaçağ düzenine sokmak isteyenler gazetelerinde her gün kışkırtıyorlar ahaliyi... Camiler siyasi dernek lokalleri gibi işlemekte, kutsal dinimiz küçük politikacıların elinde küçük politikacı aracı yapılmaktadır... Mürteci taifesinin adedi gün geçtikçe çığ gibi büyümektedir.

Nasıl büyümesin ki!..

Hilâfet yardakçılığının açıkça yapıldığı; saltanat özenlerinin pervasız dile geldiği; Abdülhamit'in en büyük sultan ve vatan haini Vahdetin'in kahrının sayıldığı yerde ve zamanda on binlerce hafız kursuyla köylü çocuklarının beyni yıkanır, mürteci taifesi nasıl büyümüş, nasıl çoğalmaz?

Millî Eğitim Bakanlığının İmam-Hatip Okulları Cumhuriyetin kapatıldığı medrese eğitimi ihyâ ederse, ve bu okullarda çocuklarımız;

«— Hakikate giden yol akıl yolu değil, şeriat yoludur» ilkesi üstüne yetiştirilirse irtica nasıl palazlanmaz?

Bizim halimiz neye benziyor bilirmisiniz?

Devedikenini alıyoruz, ekiyoruz, gübreliyoruz, sonra da boy attığı zaman:

— Yahu nereden çıktı bu, nasıl da boy attı? diye şaşıyoruz.

Saf köylü çocuklarımızı irtica beşiğinde yetiştirdikten sonra irtica hareketleri beklemek kadar olağan ne vardır? On binlerce hafız kursunda yüz binlerce çocuğumuz mânâsını bilmedikleri sözleri ezberlemekle ve bunun yanı sıra İslâm'dan nasibi bulunmayan cahil hocalardan bir sürü hurafe dinlemekle yarınlara hazırlanıyorlar. Babiâli'nin gerici bazarında okunan yazılar yirminci yüzyılda yaşayan bir insan için komiktir, ama çocukluğundan beri hurafe ve softalık üzere eğitilmiş nice genç bu gazeteleri kemâli ciddiyetle izliyor. İrtica kendi ordusunu yarata-

rak geliyor... Her geçen yıl biraz daha kanlanıyor mürteci taifesinin biti...

Ve her yıl takvim yapraklarını geriye doğru sayıyoruz.

Ortaçağ yaratıklarını vatandaş diye nüfus kütüğüne işleyen bir millet çağdaş medeniyet düzeyine nasıl erişecektir? Nasıl okuturuz Millî Eğitim okullarında:

«— Hakikate giden yol, akıl yolu değil, şeriat yoludur» ilkesini?

Sokaklarımız yeşil takkelliler ve yeşil sarıklılarla dolmaya ve taşmaya başlamıştır. Bizler temeli lâik olan bir ülkede din duygularını sömüren kişilere nasıl din adamı deriz?

Türk halkının büyük çoğunluğu Müslümandır. Ama bilinmelidir ki Müslümanlık başka, yobazlık başka şeydir. İslâm yeşil sarıklı politikacının elinde kullanılırsa, kutsal din duyguları bezirganlar eliyle sömürülürse ne İslâm'dan ne dinden imandan söz açılabilir Seçim ve sandık oyunları için Tanrının caminde siyasi propaganda yapmak imamlık

mesleğiyle uyumsuz. Öyle görünüyorduk ki Tefvik Fikret'in:

«— Kanun diye, kanun diye, kanun tepelendi...» dediği gibi bir takım mürteci taifesi:

— İslâm diye, İslâm diye, İslâmı tepelemek... yolunda gözleri kara yürüyorlar.

Akbaba tecrübeli gözleriyle 46 yıldır mürtecilerin çok oyunlarını seyretnmiştir. Bütün bu tehlikeli oyunların eninde sonunda oynayanlara hayır getirmediği ve getirmeyeceği açıktır.

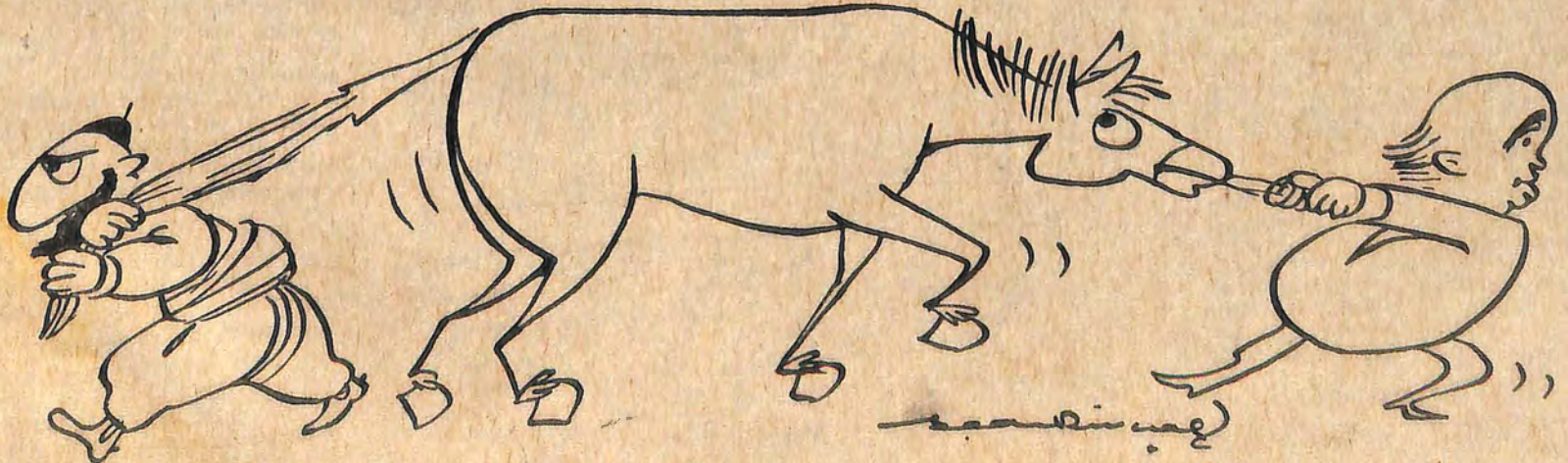
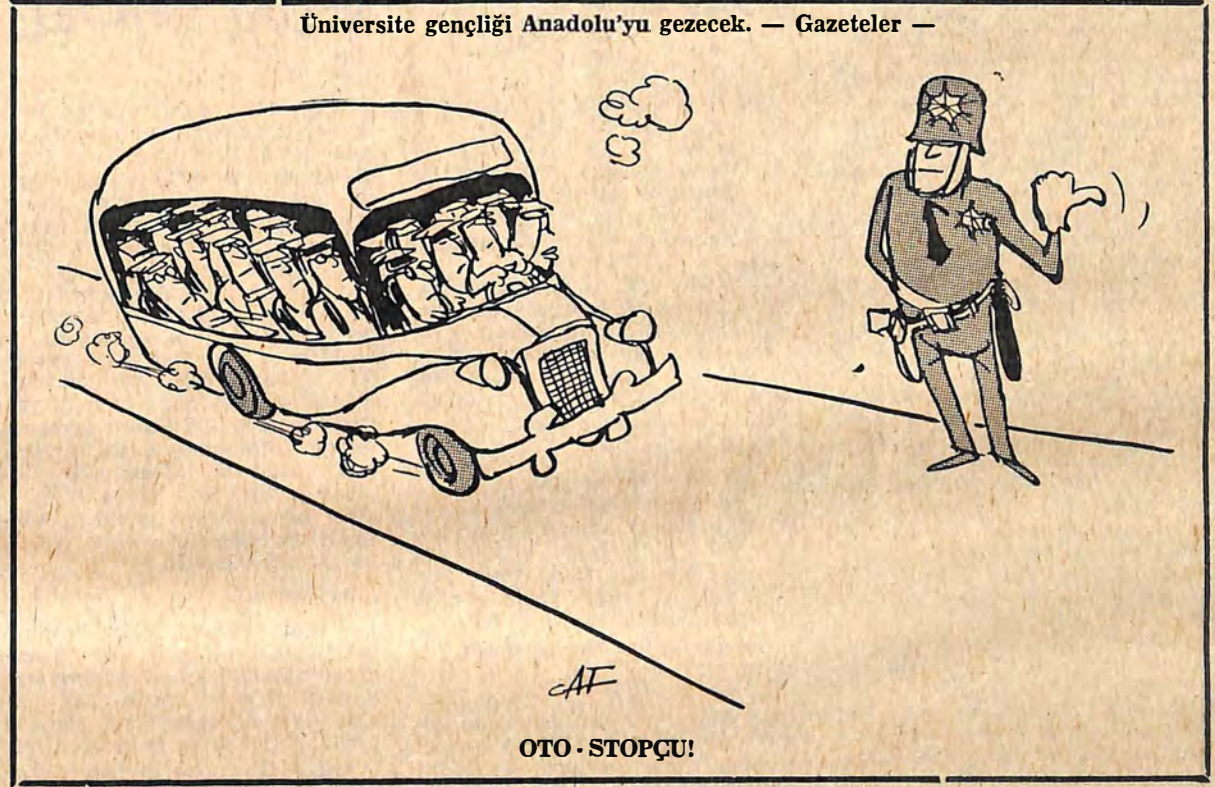
Açıktır ama ya kaybettiğimiz yıllar ne oluyor?

Geriye doğru saydığımız takvim yaprakları millet hayatında nasıl ödenecek?

1968 yılında Ortaçağ şeriatına özenen yeşil sarıklıların aramızda yaşaması toplum hesabına genel birayıptır. Atatürk'ün kendisine değil, fotoğraftaki yüzüne bile bakamayacak durumdayız.

AKBABA

Üniversite gençliği Anadolu'yu gezecek. — Gazeteler —

Yazısız

GECENİN sessizliğinde karınca gibi kaynaşan yüzlerce karaltıdan biri sordu:

— Hepimiz tamam mıyız arkadaşlar?

— Ürkek bir fısıltı cevap verdi:

— Göz gözü görmüyor ki, tamam mıyız eksik miyiz bilelim... Önce yoklama yapalım isterseniz.

— Ne söylediğin anlaşılmıyor, bağır da sesin duyulsun biraz, dedi ilk konuşan.

— Ya polis duyarsa?...

Bir başka karaltı cevap verdi:

— Korkma, konuş! Sesimizi duyacak polis mi kaldı memlekette? Kimi yurtlardan öğrenci topluyor, kimi dost ve müttefikimiz 6. Filonun gelişini protesto edenleri copluyor! Gün bu gün, fırsat bu fırsat, çekinecek ne var, bağırmana bak!

İlk konuşan:

— Burada toplanmamızın nedeni, kişisel ve toplumsal sorunlarımızı hükümete duyurmak olduğuna göre, sesimizin yettiği kadar bağırmanız arkadaşlar, dedi.

Yüzlerce karaltı bir ağızdan:

— Bağıralım, bağıralım! çığlıklarla inlekti ortalığı.

Ürkek adam yeniden fısıldadı:

— Peki, bağıralım. Ama bizi yönetenlerin korumak için pek titiz davrandıkları kamu düzenini zedelememek, anarşiye meydan vermemek bakımından bir başkan seçip, tempoyla bağıralım isterseniz.

Diğerleri de katıldı bu teklife:

— Evet, dediler. Her kafadan ayrı ses çıkacağına, her ağızdan aynı sesin çıkması daha müzikal olur.

Çabucak bir seçim yapıp, en güvencikleri karaltıyı başkanlığa getirdiler.

«Buraya toprak dökmek yasaktır» tabelasının altındaki dükkümüş toprak yığınının çıkan başkanı:

— Sayın arkadaşlarım, dedi. Yurt çapında cereyan etmekte olan son olayların ışığı altında kişisel ve toplumsal sorunlarımızı bir kere daha gözden geçirip, gördüğümüz aksaklıkları hükümete duyurmak amacı ile tertiplediğimiz oturumu açarken hoşgeldiniz der, toplumda üvey evlat muamelesi gören biz cezaevi firarileri adına hepinizi hürmetle selamlarım.

Bir alkış uğultusu yeri göğü inletti.

— Sevgili arkadaşlarım: Bugün yurdumuzda kardeşi kardeşe düşman eden olaylar, kanaatimce ne sağın, ne solun tutumundan olmuştur. Biz cezaevi firarileri toplumda lâ-yık oldukları şerefli yeri vermeyenleri ahımız tutmuştur!

Bir kaç kişi:

— Bu düzen değişmelidir, memleketin en cesur evlatları olan cezaevi firarilerine de işsizlik sigortası, emekli maaşı gibi sosyal haklar verilmelidir! diye bağırıldı.

Başkan:

— Hayır, dedi. Şikâyetimiz düzenden değil, bu düzeni korumaya çalışanların yanlış tutumlarındandır. Sorarım size, bizlere de firardan sonra insan gibi kazanma, beyler gibi yaşama imkânı verilseydi Rüben Asa ve diğerleri yurt dışına kaçarlardı mıydı? İnsanı önce aç bırakıyorlar, sonra da kaçmaya zorluyorlar.

Söz isteyen biri:

— Haksızlık etmeyelim arkadaşlar, dedi. Başarısızlığımızın suçunu polisle, daha yüksek mevkidekilere yüklemiyelim. Bizi tutan mı var? Nerede olduğumuzu arayıp soran mı var? Polis öğrencilerin ardında, hükümet seçim kanunu derdinde! Bizim açlık ve sefaletimiz, türlü yolsuzluklar yaptıkları halde nasıl sa sabıka kayıtlarına geçmemiş bir takım namuslu vatandaşlarımızın yüzünden. Firardan sonraki ilk toplantımızda hangi işe atılmaya karar vermiştik?

Bir kaç kişi cevap verdi:

— İhracatçılığa...

— Memleket ürünlerini değerlen-

dirip, yurdumuza döviz kazandırılm demistik, değil mi?

— Evet.

— Ne ile karşılaştık?

— Zeytinyağı yerine makine yağı, incir yerine kum, üzüm yerine keçi gübresi ihraç eden düzenbazlarla!...

— Bizim gibi namuslu vatandaşların ihracatçılık yapamayacağını anlayıp, çekildik kabuğumuza. Haydi elden kazak gömlek satalım dedik, en âdi yerli mallarını kaçak mal diye satanları gördük. Çaresiz kalınca başladık hırsızlığa...

Kalabalıktan biri:

— O da sökmedi, dedi.

— İşi plânlarırken yanlış tuttuk da ondan... Biliyorsunuz, ne yapıp yapalım dedik, aklıktan öleceğimizi bilsek fakir fukaranın canını yakmayalım. Üçer beşer kişilik ekipler halinde, dağıldık zengin çevrelere...

Heyecanını: yenemeyip ayağa fırlayan biri:

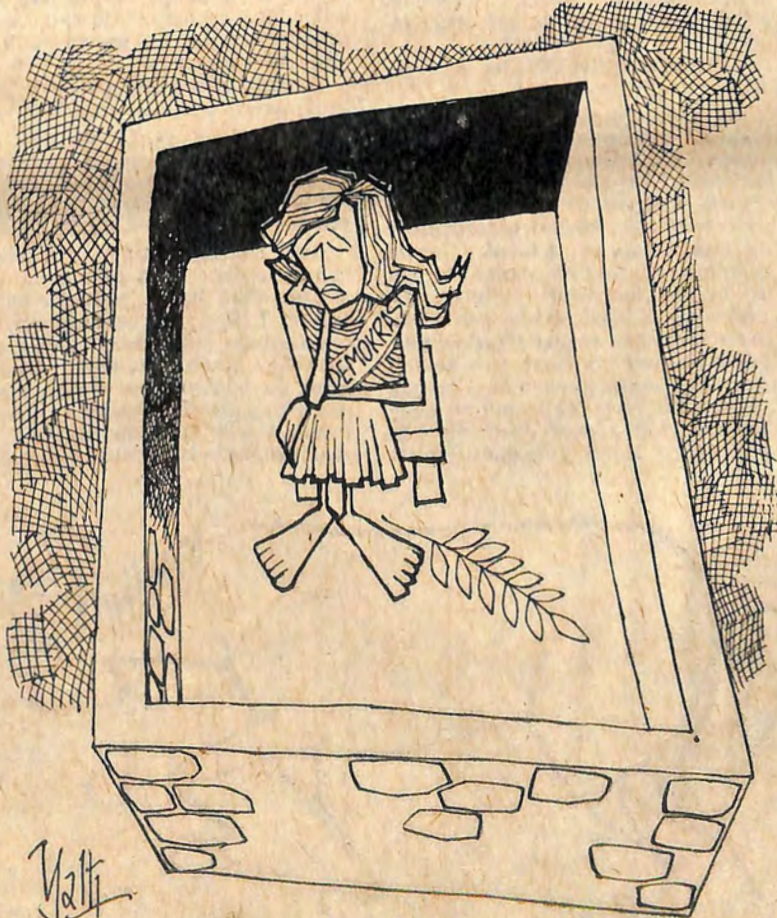
— Hayatta bu kadar büyük kepa-zelik görmedim, dedi. Bizim mi kismetimiz kesilmiş, ne; birader hangi zenginin evine girdiysem okkalı bir kazık yedim! Para çaldım, sahte çıkt! Mücevher çaldım, taklit çıkt! Hele son girdiğim apartman daire-sinde başıma gelenleri hiç unutmam. Günlerdir ne çaldımsa sahte

çıkış, sahici para yüzü görmedi-gimden aklıktan canım çıkmıştı! «Ulan» dedim kendi kendime. «Oldu olacak bari şu evde karnımı doyur da, bedava çalışmış olma!» Buzdolabına baktım, bir kaç şişe içkiyle, peynir, zeytin, yumurta gibi şeyler var. Çiçekli bir odaya girdim, ta-van boyunca yükselen asmada sal-kım salkım üzüm, saksılarda nah böyle böyle kırmızı domatesler, iri iri biberler var. Evde de kimsecik-ler yok hani... Bir güzel domatesli, biberli yumurta yapıp yedim ya... Bu hevesle yürüttüğüm domatese bir diş attım, aman Allah! Kopardı-ğım, plâstikten yapılmış sahte bir domates değil mi? Bibere uzandım, biber sahte! Üzüme yapıştım, üzüm sahte! Bu sahtekâr evinden dar at-tım kendimi dışarı!

Bir başkası:

— Senin başına gelenler, benimki-nin yanında hiç kalır, dedi. Yakayı ele vermemek için, çalışacağım sem-ti önce şöyle bir inceleyeyim, de-dim. Öyle ya, binada kaç aile otu-ruyor, oturanlar ne iş yapıyor, bek-çi gecede kaç kere uğruyor, millet kaçta uyuyor? Bir hafta içinde, tir-manacağım borudan, atlayacağım blakona kadar her şeyi inceden in-ceye plânlaştım. Bir gece «Ya bismillâh» deyip giriştim işe. Va-

Demirel: «Demokrasiyi sokağa boğdurmayacağız» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

kit gece yarısı... Birinci katı çık-tım, ikinci üçüncü katları çıktım, dördüncü katın balkona bakan pen-ceresindeki camı kesip, adımımı i-çeri attım! Aman kardeşim sen mi-sin atan? Bir çığlık, bir çığlık ki ben diyeyim alârm veriliyor, siz deyin tren geçiyor! Ters yüzü geri dönerken çığlıktan uyananlar sarıl-dı mı boğazına! Kimi sıkıyor, ki-mi vuruyor! Fırsat buldukça ben, «Polisiis!» diye bağıryorum, onlar «Ulan namussuz herif burada polis ne arar!» diye basıyorlar tekmeyle! «Yahu burası dağ başı, mı? Polis imdaaat!» diye inliyorum, «Dağ başı olmasa sen girebilir misin na-mussuz?» diyenlerden ha bre dayak yiyorum! Sonunda dövmekten yoru-lup bıraktılar yakamı. «Haydi» de-diler, «Defol git şimdi!» Şaşkın şaş-kın sordum: «Yâni ben şimdi ser-best miyim?» «Tutup da polis bu-lana kadar aylarca seni misafir ede-cek değiliz ya...» dediler. İşte o gün bugün, zengin semtlerde çalışmaya tövbe ettim arkadaşlar.

Birisi sordu:

— Peki o günden bu yana ne iş yaptın?

— Hiç, dedi adam. Kapağı fakir semtlere attım.

— Tatmin edici bir şeyler çıkıyor mu bari?

— Allah bin bereket versin bazan üç beş lira vuruyoruz, bazan da gir-diğimiz ev halkı gibi aç açına vur-up kafayı uyuyoruz! Helâl para başka oluyor. Hiç değilse sahte çık-mıyor.

Başkan:

— Tecrübelerimizin ışığı altında izleyeceğimiz yeni iş programı ile, kamu oyuna açıklayacağımız bildiri-yi hazırlayalım arkadaşlar, dedi.

Sonra yanındakine:

— Yazın, dedi. Aşağıda imzaları bulunan biz cezaevi firarileri, yıllık toplantılarında çeşitli yurt sorunla-rı üzerinde durmuş, kişisel ve top-lumsal bazı sorunların ortadan kalk-ması için oy birliği ile karar almış-tır:

1 — Bu kurulu düzenin değişme-sini temin maksadıyla Ankara'ya bir heyet gönderilmesine...

2 — Misafir kaldığı sürece polisi oyalamasını bilen müttefik filoların limanlarımızı sık sık ziyaret etme-leri için telgraflar çekilmesine...

3 — Az fakat sahici öteberi çala-bilmek için fakir semtlerde hırsız-lık yapılmasına...

4 — Firarilerin can ve mal emni-yetlerini sağlamak için, her çalışma bölgesinde en az iki polis, iki bekçi bulundurulması için Emniyet Genel Müdürlüğüne müracaat edilmesine, NATO'ya ve CENOT'ya bağlılığın bir kere daha belirtilmesine oy bir-liği ile karar verilmiştir!

Karar onaylandı ve firariler dağı-larak çalışma bölgelerine yollandı!

Vedat SAYGEL

✱

Hepimiz birimiz için

Ankara'nın bazı köylerini ziya-ret eden Demirel, yol ve okul is-teyen köylülere, «Yol var ki, ben gelebildim» demiş.

Eh, böylesine güzel bir mantık karşısında akan sular durur! Ye-ter ki çeşitli isteklere, zahmet e-dip Başbakan cevap versin.

Okulsuzluktan şikâyet edenle-re:

— Okul var ki biz okuduk, der.

Evsizlikten yakınanlara:

— Ev var ki, biz ev sahibi ol-duk, der.

İşsizlikten yakınanlara:

— İş var ki, biz iş bulduk, der.

Maksat halkın yokluktan kur-tulması değil, milleti temsil e-denlerin okuyup, ev sahibi, iş sa-hibi olması!

ALLAH
VERSİN!

TOPLU SÖZLEŞME!

BİR olimpiyat şampiyonuyla yapılmış bir röportajı okurken, yüzme rekorlarını çitir çitir kırıp duran delikanlının «Yarış sırasında ne düşünüyorsunuz?» sorusuna verdiği şu cevap dikkatimi çekti:

— İyi durumda bile olsam, «Yeteri kadar hızlı yüzmiyorum, geri kalacaksın, miskin herif!» diye çatarım kendime. Antrenman yaparken de vücudumdan mümkünü değil, imkânsız görüneni ister, irademi hep «daha fazla» ya doğru kamçılarım. Yarış kazanmanın en önemli şartı yetinmemek, yetinmemek, yetinmemektir.

Bir de memleketimizin kaderinin çizilişinde uzun yıllar söz sahibi olmuş bir zattan geçenlerde duyduğum bir söz var. Halkımızın aydınlara ve bir kısım basın tarafından boynuna tahrik edilerek gitgide «durumundan şikâyetçi» hale getirilmekte olduğunu ileri süren bu zat şöyle diyordu:

— Sizin kötü bir şey olduğunu söylediğiniz kanaatkârlık aslında istikrarın yardımcısıdır. İstikrarsız da kalkınma olmaz. Hamdolsun aç değiliz, çıplak değiliz. Her gün «Şu eksik, bu yanlış» diye yazılar yazılacağına, bazan da «Çok şükür, iyi ki elimizde bu kadar nimet var» denilse ya! O zaman yetkililer de huzur içinde daha iyi çalışırlar.

Şampiyon yüzücü yarışırken iyi durumda bile olsa daha hızlı gitmediği için kendine çattığını söylüyor; biz ise kötü durumdayken kendimize

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Bıyıklı lohusalar!

aferin diyeceğiz ve bu kutlamanın keyfi sayesinde yarışlar kazanacağız!

Belki dersiniz ki:

— Tahriklerden, şikâyetlerden, sokak patirtisinden kafamız şişti gerçekten. Milletçe yüzme yarışında değiliz ya; zorlanmasak olmaz mı?

Geri toplumlardan hiç değilse bazılarının dünyadan kopuk yaşayabildiği yıllarda o görüş bir dereceye kadar kabul edilebilirdi.

Bugün ise dünya bir büyük olimpiyat. İstese de, istemese de her ulus ötekilerle yarışıyor. İleri gidenler geri kalanları kendi hallerine terketmiyor, düpedüz soyuyorlar.

Hem de hangi teknikle soyuyorlar, biliyor musunuz? «Durumundan şikâyetçi» hale getirme tekniğiyle!

Okyanusların ötesinden, atmosferden, stratosferden ülkeleri birbirine bağlayan bin bir reklâm ve haber aracı ileri toplumların yaşayışını dünyanın yoksul çoğunluğuna günü gününe duyuruyor. Daha önce adını bile bilmediği cicilerin pırıltısına kapılan fakir fukara onları sanayi ülkelerinden satın alabilmek için gitgide daha çok ter döküyor.

Bizim aç ve çıplak olmamızdan her gün büyüklerimize hayır duası etmemiz gerektiği iddiasına gelince...

Fıkra nakletmekten hoşlanmam ama daha dün duyduğum bir hikâyecik o iddiaya o kadar uydu ki, anlatmadan edemiyeceğim.

Hekimliğe başlamak üzere olan bir genç doktora, hocası: — Başından geçenleri bana haber ver de meslek hayatının nasıl geliştiğini bileyim, demiş.

Bir süre sonra delikanlı telefon etmiş:

— Sormayın hocam, ilk adım kötü oldu. Baktığım bir doğum olayında anne, çocuk ve baba öldüler.

Profesör neye uğradığını şaşırılmış:

— Bre aman! Çocukla anneyi anladım ama, baba nasıl öldü?

— Forsepsi çekmeğe gücüm yetmiyordu. Babaya «Sen de belimden çek» dedim. Adamcağız asılırken forseps birden çıkıp geriye savrulunca kafasına geldi; öldü zavallı.

Profesörün fena halde canı sıkılmış:

— Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere, demiş. Bir daha bildirecek bir başarı olmadıkça benimle temas etme.

Bir kaç gün sonra genç hekimden bir telgraf gelmiş:

«Müjde. İkinci doğumda da çocukla anne öldü ama, baba kurtuldu.»

İlle de kanaatkârlık felsefesinin gevşekliğini kendi fiyaskolarına siper etmek isteyenlere sorayım huzurunuzda:

— Biz hep doğumlarda babaların kurtuluşuna sevinezek mi yaşayalım?

Refik ERDURAN

Yazısız

KARAGÖZ'ÜN BERBERLİĞİ

**AZİZ
NESİN**

— 2 —

HACİVAT — Durdur söylemeyen derman bula-
maz, demişler.

II. ZENNE — Söyliyeim mi acaba?

HACİVAT — Söyle söyle...

II. ZENNE — Ama nasıl söyliyeim?...

HACİVAT — Söyle güzelim söyle... Söyle canım
söyle... Söyle hayatım söyle...

II. ZENNE — Demek söyliyeim... Peki öyley-
se... Hacivat Çelebi, saçımı yaptıracağım, bir

türlü iyi bir berber bulamıyorum... Bu mem-
leketin en büyük sıkıntısı nedir, bilir misin?

KARAGÖZ (Pencereden) — Bilirim ama, seyirci-
ler önünde söyliyemem, ayıp kaçır...

II. ZENNE — Bu memleketin en büyük sıkıntı-
sı iyi berber... Ah, Avrupa'larda, Amerika'lar-
da ne kadın berberleri var... Elleri öyle hafif
ki, yaptılar mı, yapmadılar mı saçını, hiç an-
lamıyorsun...

HACİVAT — Demek bir yabancı kadın berberi
gelse...

II. ZENNE — Hohooo, para kırar vallahi... He-
pimiz ona yaptırırız... Bana müsaade, gidip
de berber arayayım...

HACİVAT — Gülegüle güzelim...

Selâmunaleyküm, aleyküm selâm,
Maksadım şudur ki, hasılı kelâm,
Söyledim bir hayli saçma vesselâm,
Benzedim laklakan leyleklerine!

HACİVAT — Haaa, bildim, bildim, şair Tosun...
TOSUN — Ta kendisi... Şiirlerimi okudun mu?

HACİVAT — Yoo... Katiyen... Aslaaa... Hâşâââ...

TOSUN (Sırtır) — Hı hı... Herkes okur da,
sonra da okumadık diye inkâr eder. Şimdi
benim şiirim, dünya şiir antolojisine gire-
cek...

HACİVAT — Ne antolojisi o?

TOSUN — Uluslararası müstehcen şiir antoloji-
si... Hani benim bir şiirim var ya: «Bunu
yazan Tosun» diye başlar.

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan Tosun, biz onu
değiştirdik, «Bunu okuyan Tosun, yazana sor-
sun» yaptık, ne haber?

HACİVAT — Peki Tosun, sen ne iş yaparsın?

TOSUN — Söyledim ya işte...

HACİVAT — Ya para?

TOSUN — Benim şiirlere meraklı bir sevgilim
var, adı Şatıfıllı, o moruğunu, kocakarisını
keser, tak mangırları bana kamaçço...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan Hacıcaıycaı, To-
sun senin damat adayı da haberin yok...

HACİVAT — Sana iyi bir iş bulsam, çalışır mı-
sın?

TOSUN — Çalışırım...

HACİVAT — Peki öyleyse, sen bana gel sonra...

(Tosun gider, aşağıdaki manzumeyi okuya-
rak Komprador gelir.)

Dün beşe aldığım mal, yarın binbeşyüz eder,
Yükselttik memleketi, bunu tarih böyle der.

Kırmadık gönül hatır,
Elden ne geliyorsa onu yaptık birader!
Babamın adı Hıdır
Elimden gelen budur!

Uğraştık ticaretle, Eskimo'ya buz sattık,
İktisadî gör bizde, Bahr-i Lût'a tuz sattık
Altınlar oldu bakur.

Dışardan buğday alıp, içeriye muz sattık.
Babamın adı Hıdır
Elimden gelen budur!

Naylon sütyen getirttik, kalmadı elde döviz,
Öyle fındık kırdık ki, kalmadı fındık, ceviz.

Bütçe oldu tamtakır,
Bu çürük koltuklarda neler çektik bilseniz,
Babamın adı Hıdır,
Elimden gelen budur!

Gayretimizle doldu vatan sathı naylonla,
Kaldı seçmenlerimiz bir gömlekle bir donla!
Oynasın şakır şakır!...
Yükselttik memleketi iktisadî balonla!
Babamın adı Hıdır,
Elimden gelen budur!

KOMPRADOR — Vay Hacivat Çelebi, derin say-
gılarımı arzederim...

HACİVAT — Estağfurullah... Saygı bizden efen-
dimiz... İşleriniz nasıl?

KOMPRADOR — İşler tatsız Hacivat Çelebi... Sa-
vaş zamanı yüzde onbin kazanırdık çok şü-
kür... Şimdi, yüzde bin bile zor kazanıyoruz.
Eskiden bir telefon eder, yüzbin lira kazanır-
dık havadan... Şimdi yüzbin lira kazanmak
için göbeğim çatlıyor, en az üç kere telefon
etmek gerekiyor.

HACİVAT — Neden?

KOMPRADOR — Telefonlar bozuk da ondan...
Bir numara çeviriyoruz, başka yer çıkıyor...

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan Komprador,
sende numaralar çoktur.

KOMPRADOR — Eski işlerin tadı yok...

HACİVAT — Siz ne üzerine ticaret yaparsınız?
KOMPRADOR — Efendim ben para ticareti ya-
parım.

HACİVAT — Yâni?...

KOMPRADOR — Para alırım, para satarım. Yâ-
ni, seyyar bankacılık yaparım. Maksadımız
yurttaşlara iyilik... İhtiyacı olanlara para ve-
ririm...

HACİVAT — Aman ne iyi bay Komprador... Be-
nim çok yakın bir arkadaşım bir berber dükkânı
açmak istiyor ama parası yok, ona yar-
dım eder misiniz?

KARAGÖZ (Pencereden) — Vay kerata, ulan
Komprador'u bile kazıklayacak be... Berber
dükkânı da nerden çıktı şimdi?

KOMPRADOR — Tabii... Benim işim yardım et-
mek... Veririm elbet...

(II. Zenne gider. Aşağıdaki manzumeyi oku-
yarak Tosun gelir)

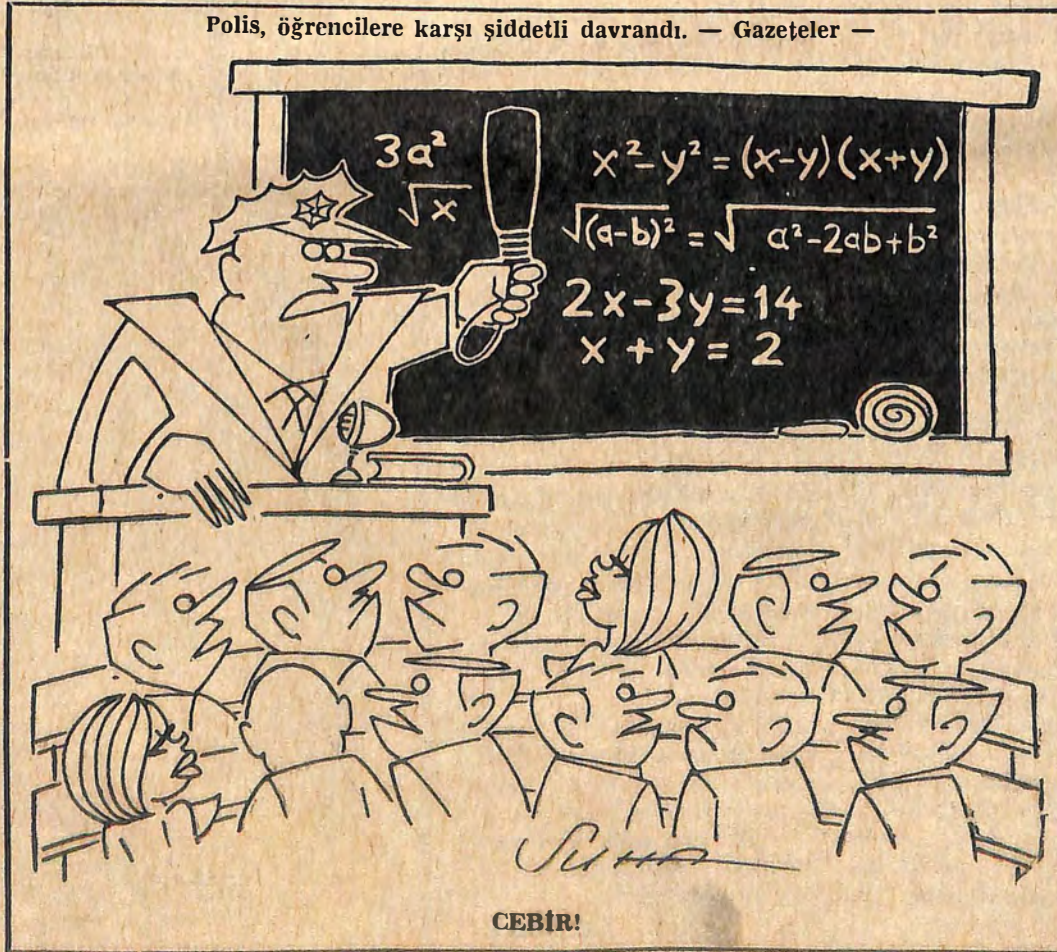
Bu sabah sevgilim erkence kalktım,
Su döktüm bahçemin öbeklerine...
Yanımda horlarken şöyle bir baktım,
Bayılıyorum kadın göbeklerine!

Sen gönül bahçemin bir hıyarısın,
Mideme göresin, iri yarısın,
Hülâsa sen bana uygun karısın,
Vurgunum çipil gözbebeklerine!

Sevgilim, işte ben geldim dörtünale,
Gidelim adaya girip kolkola,
Geç kalma, binelim beşe beş kala,
Ada'nın marsuvan eşeklerine!

Hissedeyim diye sana heyecan,
Her gece içerim pek çok havlı can.
Hediye bıraktım bir kaç patlıcan,
Mübarek vatanın ineklerine!

Polis, öğrencilere karşı şiddetli davrandı. — Gazeteler —

CEBİR!

HACİVAT — Allah razı olsun... Ben gidip haber vereyim de, berber arkadaş gelip sizi görsün...

II

(Hacivat, Karagöz'ün evi önünde, kapıyı çalar.)

KARAGÖZ (İçerden) — Kim ooo?

HACİVAT — Ben ooo... Aman Karagözüm, çabuk gel, çabuk...

KARAGÖZ (Gelir) — Ne oluyorsun be, ne bu acele, tiz-i reftar olayım derken elime çarşaf dolandı...

HACİVAT — Kaybedecek vaktimiz yok Karagöz... Sana bir iş buldum, öyle bir iş ki, hiç sorma...

KARAGÖZ — Nasıl bir iş?

HACİVAT — Hiç sorma dedim ya...

KARAGÖZ — İyi ya sormuyorum.

HACİVAT — Canım Karagözüm, benim öyle dediğime bakma, sen yine sor biraz...

KARAGÖZ — Sorayım biraz: Ne iş?...

HACİVAT — Para fabrikası, para... Para basacağız, para...

KARAGÖZ — Ben yokum o işte...

HACİVAT — Neden?

KARAGÖZ — Para fabrikası, hükümet endüstrisine girer... Ben, devenin gidişine, kösenin gelişine, bir de hükümetin işine karışmam arkadaş...

HACİVAT — Canım, para fabrikası dedimse, lafın gelişi... Yâni çok para kazanacaksın...

KARAGÖZ — Nasıl?

HACİVAT — Sen şimdi, yabancı bir memleketten gelmiş ünlü bir kadın berberi olacaksın...

KARAGÖZ — Eeee?

HACİVAT — Buraya geleceksin... Uzman olduğundan, kadınların saçlarını düzeltmek için bir rapor vereceksin...

KARAGÖZ — Sonra?

HACİVAT — Sonra bir basın toplantısı yapıp gazetele-re bildiri vereceksin, reklamın olacak... Ondan sonra sana lüks bir berber dükkânı açacağız... Bütün büyüklerin sayın

karıları, bütün alçak ve yüksek sosyetenin sayın karıları, bütün artistler martizler hep sana gelip yaptıracaklar saçlarını...

KARAGÖZ — Bana gelmeleri iyi ama Hacı-cav, ulan ben anlamam bu işten ki...

HACİVAT — Ne kadar anlamazsan o kadar iyi Karagözüm... Vuracaksın makası karıların saçlarına, efendime söylüyeyim, kızgın maşayla kıvrılacaksa saçlarını, sonra sıcak tencereyi, taşı geçireceksin kafalarına, ondan sonra efendim, zeytinyağı mı olur, ıyığı mı olur, makine yağı mı olur, onları da bulayacaksın... Ne kadar bozarsan o kadar iyi... Yeni moda diyeceksin, yeni saç modası... Bu karılar, yeni bişey gördüler mi bayırlılar. Kuyruğa girecekler, beğendiğini alırsın, beğenmediğini almazsın...

KARAGÖZ — Ulan iyi be... İyi ama ben hangi memleketten gelmiş oluyorum?

HACİVAT — Meselâ, Atmasya'dan geliyorsun...

KARAGÖZ — Ben Atmasyaca bilmem ki...

HACİVAT — Karagözüm, Atmasya diye bir yer yok yahu, atıyoruz. Sen de Atmasyaca atacaksın... Ben de senin tercümanın olurum. Hadi at bakayım, salla... (Karagöz vurur) Ne vuruyorsun Karagözüm?

KARAGÖZ — Salla dedin ya...

HACİVAT — Canım laf salla...

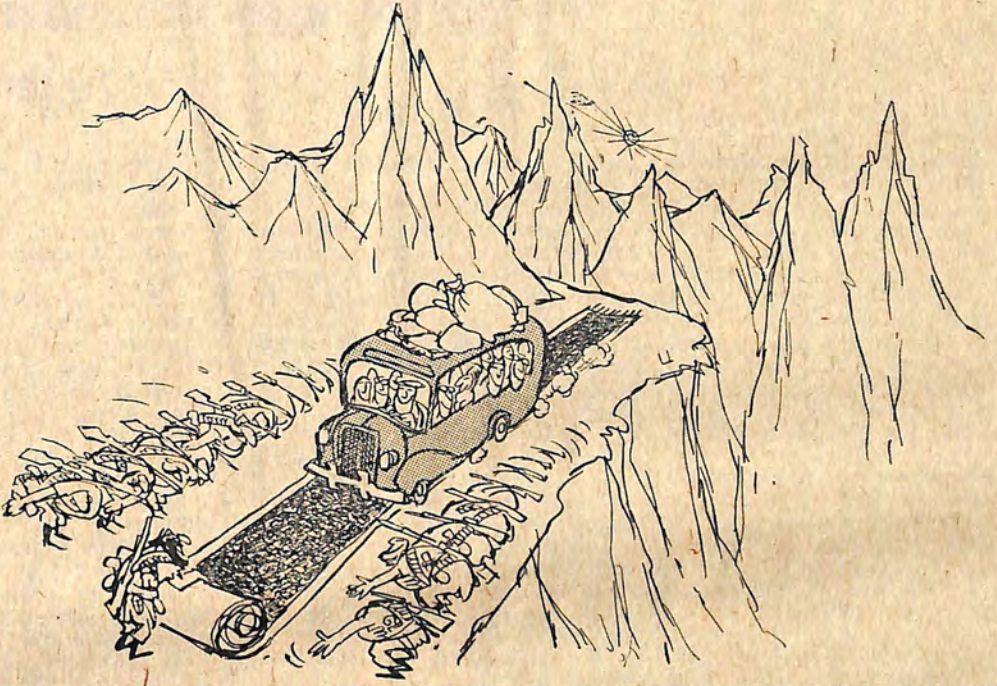
KARAGÖZ — Peki... «Vatandaşlar beni seçerseniz, müşluklardan sular akacak, telefonlarınız işleyecek...»

HACİVAT — Canım o kadar yüksekte atma, olacak bişey söyle...

Gün ola, harman ola...

CAF

Şakiler — Yolunuz açık olsun!

KARAGÖZ — Peki... «Vatandaşlar, beni seçin siz, gerisine karışmayın...»

HACİVAT — Karagözüm, Türkçe atma, Atmasyaca at...

KARAGÖZ — Ha? Peki... «Kak navale portasyon...»

HACİVAT — Mükemmel...

KARAGÖZ — Peki ne dedim şimdi ben?... Madem tercümansın, çevir de, ben de ne dediğimi anlayayım...

HACİVAT — Sen dedin ki, her kadın için ayrı saç tuvaleti vardır, dedin.

KARAGÖZ — Amma da demişim ha... «Pat nanyango pat patinaki...» Ne dedim ulan, çabuk söyle, merak ediyorum.

HACİVAT — Sen şimdi «Saç, kadının en güzel süsüdür» dedin.

KARAGÖZ — Vay anasını... Ben neler biliyorum be... Peki bu Atmasyacı ben-den başka bilen var mı?

HACİVAT — Varsa, sonra madara olurum haa?

HACİVAT — Yok canım, dünyada yalnız sen biliyorsun bu dili...

KARAGÖZ — Yabancı dil bilmek iyidir canım... Her dil bir insan demektir, demek ki ben şimdi iki insanım...

HACİVAT — Evet, sen şimdi iki Karagöz'sün...

KARAGÖZ — Ulan ben bir taneyken karnımı doyuramıyorum, iki tane oldum mu aklıktan ölürüm.

HACİVAT — Aman Karagözüm, zengin olacağız, ne diyorsun?

KARAGÖZ — Peki, berber dükkânını açmak için para nerde?

HACİVAT — O da hazır... Komprador diye çok iyi bir adam var, sana istediğin kadar para verecek...

KARAGÖZ — Madem öyle, ulan şimdiye kadar neden dolandıramadık herifi?

HACİVAT — Canım efendim, bu Komprador, özel teşebbüsü destekliyor. İş yapacak adamlara para veriyor. Hadi çabuk git, Küşteri meydanında seni bekliyor.

III

KARAGÖZ — Komprador bu herif olacak... Şışt!.. Heyy... Ulan Komprador...

KOMPRADOR — Yüzde kırktan olmaz... Kurtarmaz... Senin güzel hatırın için yüzde altmış faizle veririm...

KARAGÖZ — Bayım!... Bay Komprador sen misin?

KOMPRADOR — Benim. Ne var?

KARAGÖZ — Valla yine namuslu adam, hiç olmazsa komprador deyince kızılmıyor. Beni Hacivat gönderdi.

KOMPRADOR — Haa, o berber sen misin?

KARAGÖZ — Ne berberi be? Haa, sahi... Berberim ya... İyi traş ederim.

KOMPRADOR — Dükkân mı açacaksın?

KARAGÖZ — Seni dolandırabilirsem, açacağım.

KOMPRADOR — Ne kadar lüzüm?... Kaç para istersin?

KARAGÖZ — Bak bunu Hacivat'a sormadım... Ne kadar istesem?... Enayiye bulmuşken yolumalı... Ver bari yüzbin lira, az ama idare ederiz.

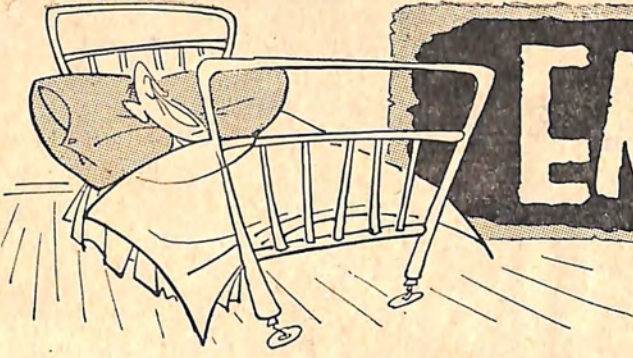
KOMPRADOR — İstersen daha fazla vereyim... (Devamı var)

Öğrenciler, kalkanlı polise tuğla attı. — Gazeteler —

Yazısız

EMEKLİ

Muzaffer İZGÜ

EMEKLİK psikolojisi, emekli-lik çöküntüsü, şu bu... Yok efendim yok, kâğıt üzerinde emekli olmuş bir insanı fiilen emekli yapan bizleriz. Biz yapıyoruz onları emekli. Oysa ki değişen bir şey yok, daha dün masasının başında harıl harıl çalışan bir memur, bugün emekli olunca, o bir gün içerisinde sanki o insanın tüm enerjisi tükenmiş, ölüme hazırlık yapmağa başlamış gibi düşünüyoruz...

Örneğin, ben... Sanki emekli olmadan önce dünyanın en kuvvetli insanı benmişim gibi davranırdım karım bana:

- Haliit, halıları silk!
- Haliit, banyonun sobasını yak!
- Haliit, bahçeyi belle!...

Ama emekli olup da eve geldiğimin ilk günü, karım:

- Aman Halit, dedi, bak emekli de oldun artık, bundan sonra öyle kendini öldürürcesine çalışmak yok! Hem ne duruyorsun öyle ayakta ayol, sen emekli olmuş bir insanın, iliş bakalım şu koltuğa! Hah şöyle! Bir tarafın ağrıyıyor ya?
- Ne ağrısı hanım?
- Ayol emekli oldun artık, elbette bir tarafın ağrıyacak!
- Hiçbir tarafım ağrıyıyor işte!
- Ah ah, ben bilmez miyim senin o kuluncunu! Emekli olmazdan evvel bir tutturdu muydu neler çekmezdin. Allah korusun, ya bir de emekli olduktan sonra tutarsa? Dayan bakalım şöyle yastığa, hem terliklerini de çıkar. Hah!... Bundan sonra güneşli havalarda sokağa çıkmak yok! Sonra şu kuşağı da hiç belinden eksik etmeyeceksin, senin emekli olmana saklıyordum. Bilmez miyim ben senin böbreklerini ayol! Çay günde bir tane, kahve de öyle! Hele rakı, beni seviyorsan ağzına bir damlasını koymasın!

Biraz sonra çocuklar geldiler. Karım bağırdı:

- Kızım yavaş konuşun, babanız emekli oldu artık, bundan sonra başı gürlütlü götürmez! dedi.
- Kızım, elinde bir yastıkla çıkageldi:
- Şunu arkana koyar mısın babacığım?
- Ama kızım?
- Aaa, itiraz yok babacığım! Şimdiye dek siz bize baktınız, bundan

sonra biz size. Dur sana bir de kahve yapayım.

Anneleri atıldı oradan:

- Kızım Şükran, ne yapıyorsun sen Allahaşkına! dedi. Babanın emekli olduğunu unutuyor musun? Bundan sonra onun içtiği kahve değil, zehir olur vücuduna. Kimbilir midesi ne haledir zavallının. Yap bakalım babana bir ıhlamur!
- Kızım, ıhlamurla beraber bir de aspirin getirdi:
- İç babacığım!
- Niye?
- Romatizmaya birebirdir.
- Ama benim romatizmam yok ki kızım!
- Yok ama, olabilir.

Biraz sonra karım, koca bir bardak sarı suyla geldi:

- İç bunu!
- Bu da ne hanım?
- Darı püskülü kaydattım ayol, söktürsün diye.
- Neyi söktürecek?
- İdrarı.
- Yahu benim idrarımdan zorun yok ki.

Ama hayatım, tüm hastalıklar insan emekli olduktan sonra ortaya çıkarmış. Biz önceden tedbirimizi alalım da...

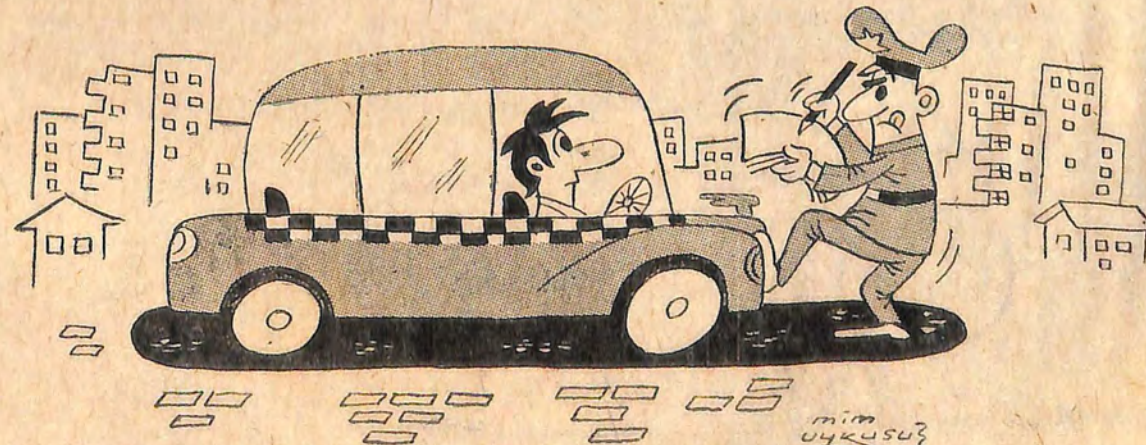
Onlar gitti, oğlum geldi:

- Babacığım benzinizi biraz sarı görüyorum, dedi.
- Yok oğlum, bir şeyim yok!
- Aa babacığım, hem o sırtınızdaki yastıkla sizin kan dolaşımınız normal olamaz ki. Şöyle uzanın bakalım! Oldu işte. Hem gazetenizi de sonra okursunuz, uyuyun biraz.
- Uykum yok ki!
- Emekli insanların her şeyden önce tam bir istirahat ihtiyaçları vardır. O da ancak uyumakla olur babacığım.

Karım girdi içeri:

- Ayol pencere açık, zaten on yıl önce bronşit geçirmiştin, tekrarlamaşın, örtün şu battaniyeleri tizerine!
- Kan ter içerisinde uyumuşum. Uyandığımda:
- Aaa, emekli bir insanın bu kadar terlemesi doğru mu? dediler. Arkama ne kadar çaput, bez varsa tikiştirdiler. O arada oğlum da, tanıdığı doktor arkadaşına danışarak, bir sarılık ilacı almış gelmiş.

— Şoförlerle trafikçiler arasında yapılan maçta, şoförler trafikçileri 1-0 yendi. —

— Bizimkileri yenersiniz ha?... Bas bakalım 100 kâğıt cezayı da aklın başına gelsin!

di, diye kızımın sesini duydum arımda. Nereye sakladığınızı bulup bulup çıkarıyor. Ama bizim yaptığımız doğru değil mi? İçmemesi gerek.

— Kızım daha düne kadar birini yakar, birini söndürürdüm.

— Ama o zaman emekli değildin, dediler.

O günden sonra sigaraya da veda ettik.

Bir hafta sonra karıma:

— Börek, deyince, kaşlarını çatarak:

— Ne, bir daha söyle bakayın? dedi.

— Börek!

— Ayol hiç emekli olmuş bir insan börek yer mi? Börek ne, hamur işi. Hamur işi ne yapar senin gibi emekli olmuş bir insanın midesini biliyor musun? Senin bundan sonra yiyeceğin şey lapa, et suyu, şu bu...

Raftan bir kutu alıp uzattı:

— Bunu oğlun senin için almış, hazım içinmiş, dedi.

— Yahu benim midem sapaşğalam.

— Biz senin hazım işinle bu kadar uğraşalım, sen kalk bir de börek de. Bir daha bu eve turşu da girmeyecek anladın mı?

Kahveci de başladı onbeş gün sonra:

— Yap emekli babaya bir ıhlamur! demeğe. Aman emekli baba, o sandalyeye oturma pek serttir. Ver oğlum emekli amcana yumuşak bir koltuk!

Oysa ki bizim popomuz tam otuz yıldır cançiger olmuştur kuru tahta iskemlelerle... Ama ne yaparsın, emeklilik...

Bir ay sonra yolda beni gören imam akrabam:

— Oo Halit efendi, emekli de oldun artık ha, dedi.

— Eh, olduk artık.

— Vallahi bundan sonra senin yapacağın tek iş ibadet etmek olmalıdır. Öteki dünyalığını hazırlamalısın. Yarından tezi yok, bu dünyadan elini eteğini çek, ver kendini namaza niyaza. Günün her saatinde nafile namazlar kıl ki, geçmiş borçlarını eda etmiş olasın. Yarın bekliyorum seni camiye!

Otobüse bindim; biletçi:

— Yol verin emekli Halit beye, yol açın emekli Halit beye!

Dairemi ziyarete gittim. Bir hademe bir kolumda, öteki hademe öteki kolumda, merdivenleri çıkıyor, arkadaşlar bağıyorlar:

— Yavaş yavaş, dura dura çıkarın, nefes aldırın Halit beye!

Posta müvezzi, yatak odama dek çıkar:

— Mektup var emekli Halit beye! Çok sevdiğimiz bir akrabamızdan boğazdan bağlamalı hediye bir tiftik don gelir:

— Amanın bunu verin Halit beye! Mahallede bir ölüm olur:

— Amanın duyurmayın Halit beye! Komşudan çerkez tavuğu gelir:

— Sakın yedirmeyin Halit beye! Bir emekli kalb sektesinden gitmiş:

— Yaşıyor deyin Halit beye! «Başım ağrıyor!»

— İğne vurun Halit beye! «Hapşırıyorum!»

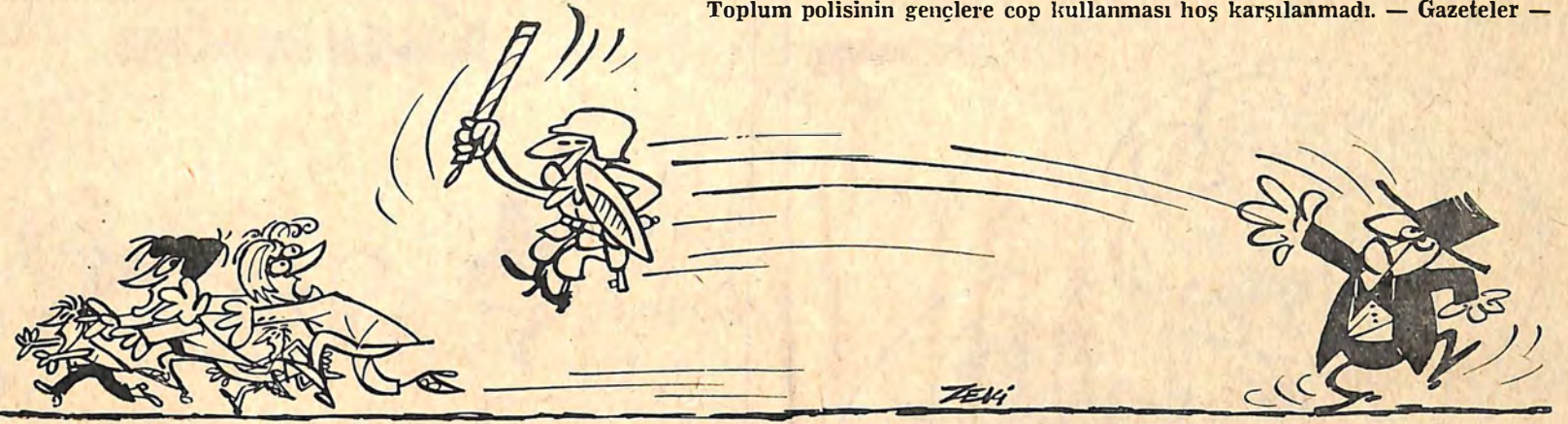
— Hap yutturun Halit beye! «Karnımda gaz var!»

— Müshil verin Halit beye!

Evet, şu anda ben emekli olalı tam bir yıl oluyor. Fıtık bağı bağladım, fıtık oldum. Bel kuşağı sarıdım, böbreklerim ne haber diyor. Sıcak yaz gününde sırtımda battaniye, elimde ıhlamurla doluştım, ciğerlerim düdüğü gibi ötüyor. Naylon çorabı unutalı bir yıl oldu, dizlerim romatizmadan sızım sızım sızılıyor. Bir yıldır hiç heyecanlanmadım, çok şükür kalbim bozuk saatler gibi atıyor.

İstemeye istemeye, zorla ömür emeklisi oldum gitti...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

Ankara

DINGILLO'YLA MIGLO!...

Devlet Tiyatrosu baş ve boşa artistlerinden (nedense kimsecikler ona rol bulamıyor!) Macide Tanır'ın gözleri, güneşin gezindiği örneği parlıyordu, güleç...

Ve karşısındaki ağa, anlatıyordu, âheste, beste!... Hayat onun için, onda dokuzunu arkasında bıraktığı bir karışık hikâyeydi. O hikâyenin uğultulu, karmaşık, acılı nice nice kısmı vardı. Şimcik hikâyenin en yavan kısmına gelmişti. Yarım asırdan beri Parlâmentoya özel temsilci gönderen ağanın aklına bir de özünü temsil etmek gelmişti nede-se ve Meclis'e girmişti A.P. kanadından... (Kudretliler, kudretlilerle barışıklırlar da!...)

A.P.'yi bol bol övüyor, bol bol bezik oynuyor ve bol bol hikâye anlatıyordu, ruhu gittikçe âvâreleşip...

Adı Kinyaz Kartal ağaydı. Van milletvekiliydi. Üstüne üstlük, bir unvanı daha vardı, son derece değerli: Bizim Beko'nun babasıydı...

«Ve papaz efendi, atının üstüne bir de, iki top kutnu (bir kumaş) yüklemiş, dağ bayır öylece düğüne yönelmiş... Düğün yerine varınca bir de görmüş ki, halay çekiliyor. Halayın bir ucunda Dingillo varmış, bir ucunda da Miglo... Papaz efendi attan inecekken, şöyle daha bir sağlamca yerleşmiş eğerine ve karşılayıcılarına şöyle buyurmuş: «— İnmiyeceğim. Geri döneceğim... Dingillo ve Miglo'nun halay çektiği düğüne ayak basmam...»

İyi ama ağam, hikâyelerince yaşasana... İnsanın gerçek fikri hayatıdır diye diye, dilimizde tüy bitti... Ya sen?... Ya senin vardığın düğünde bütün dünyanın Dingillo'ları ve Miglo'ları halay çekmiyor mu?...

FİZİKİ PLÂNLAMA

Otuz kişi, masaların üzerine eğilmişti, patinaj yapılacak kadar büyüük masaların, ve bir takım çizgiler çiziyorlardı. Yeni yeni görevlendirilmişlerdi, onun'çin başlarını bile kaldırmıyorlardı dünyalarda ne var diye?... Zaten ne vardı ki?...

Dünyada, saatlik yapılan hesaplar vardı, günlük bile değil.

Dünyada, sağlam iş yerine parlak gösteri vardı.

Dünyada, bir takım tatsız cambazlıklar vardı, seyredilmeğe değmeyen.

A.P. tashih-i kararda ısrar ediyor. — Gazeteler —

Dünyada, sivrilikleri olan insanları bir köşeye atma çabası vardı, başarılı.

Dünyada, dikensiz gül bahçesinde gezinmek isteyen büyük büyük büyük adamlar vardı.

Dünyada onların küçük küçük küçük dalkavukları vardı.

Dünyada, bir buçuk kalem iş görmek için, dokuz komisyon kurma ihtiyacı vardı...

Devam edelim mi dünyadaki «varları» saymağa?... Görüyorsunuz ki, ilginç değil!...

Onun için bu otuz kişi, masalara eğilmiş başlarını kaldırmamakla iyi ediyorlardı... Bunlar... FİZİKİ plânlamacılardı, Turizm Bakanlığında... Turizm Bakanlığı son olarak fiziki plânlamaya gönül kaptırmıştı. Bu yeni branşta, herkes uzman kesilmişti. Varsa yoksa fiziki plânlama

vardı, dünyayı kurtaracak... Derhal koca bir kat ayrılmıştı fiziki plânlamaya. Derhal iki buçuk düzine kişi koşulmuştu fizik plânlamaya... Derhal kenarda köşede seneler senesi sıra bekleyen işlerin önüne geçirilmişti fizik plânlama...

Bir devre sürer bu coşku... Başka şey bulununcaya kadar...

Ben bir şeye şaşıyorum Akbabama... Hayatta her şeye saniyesinde hazırlıklı değilim. Her olay ruhunun bâkir kalmış bir tarafına çarpıyor da, ondan bocalamaktan kurtulamıyorum...

Muhakkak ki, (gâvurelinde bu fizik plânlama'nın bir ismi vardır), bu fizik plânlama önemli, amma ve lâkin, bunca önemli bir branşa, bir günde otuz uzman nasıl yetişir?...

Sonraaa...

Sus bre gafil (öz özüme diyo-

Mektubu

rum!...), dünyadan senin haberin var mı?... Olsa, bilirdin kiii:

Dünyada, saatlik yapılan hesaplar vaaar.

Dünyada, iş yerine parlak gösteri var.

Dünyada bir takım tatsız cambazlıklar vaaar.

Dünyada, sivrilikleri olan insanları kenara köşeye atma çabası vaaar. Dünyada, dikensiz gül bahçesinde gezinmek isteyen büyük büyük büyük adamlar vaaar.

Dünyada onların küçük küçük küçük küçük dalkavukları var...

O dünyayı görmemek için «taze fizik plânlamacıları» zaten, masalarının üzerine olgun ve dolgun başlar eğmiyorlar mı?...

FİLMCİ LAMORISSE'İN BİR SÖZÜ

Seneler önce, «Kırmızı Balon» filmi çeviren adamdır. Bir balonla küçük bir çocuğun arasındaki bağ... Başka filmler de yaptı, ama hep «Kırmızı Balon» la anıldı; Yaşar Kemal'in hep İnce Mehmet'le anıldığı gibi...

Bundan bir süre önce, İran hükümeti, Lamorisseyi bir film yapmak için İran'a davet etmiş... Film de yaptı... Zarif, derinliksiz, fazla bilgisi olmayan, kabiliyetli bir adamın çevireceği bir film. Kendisi itiraf etti: Yokmuş Darius'un imparatorluğu hakkında fazla bilgisi...

Orda Kültür Bakanı da bir «damatmış»... Bir de bizdeki damatlarla tutuluyoruz!...

Kültür Bakanı «damat», Lamorisseye:

«— İsteddiğiniz her türlü yardım, burda size yapılıyor değil mi?» diye sormuş. Lamorisseye:

«— Evet, eee-vet ekselâns» demiş...

Oysa ki, durum tam tersiymiş söyledisinin, yardım olarak bir takım administrasyon zorluklarından fazla pek bir şey görememiş «Balon Ruj» un yaratıcısı.

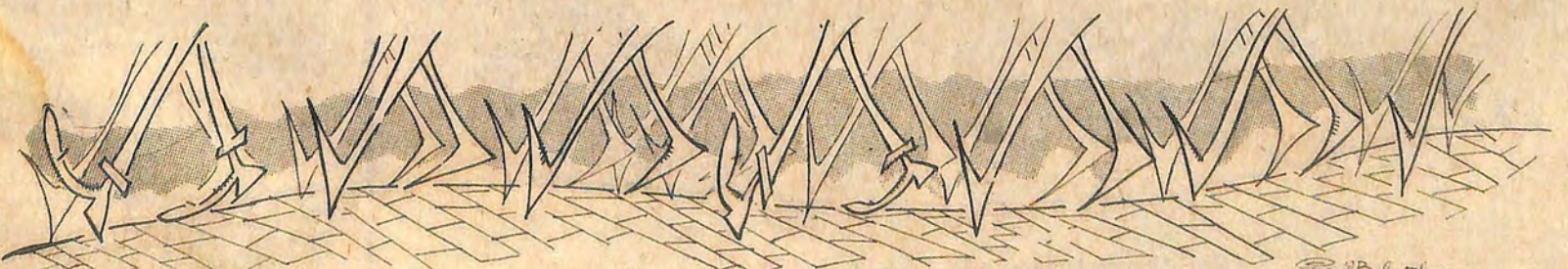
«— Neden öyle söylediniz?» diye sordum.

«— O cevabı işitmek istiyordum dedi...

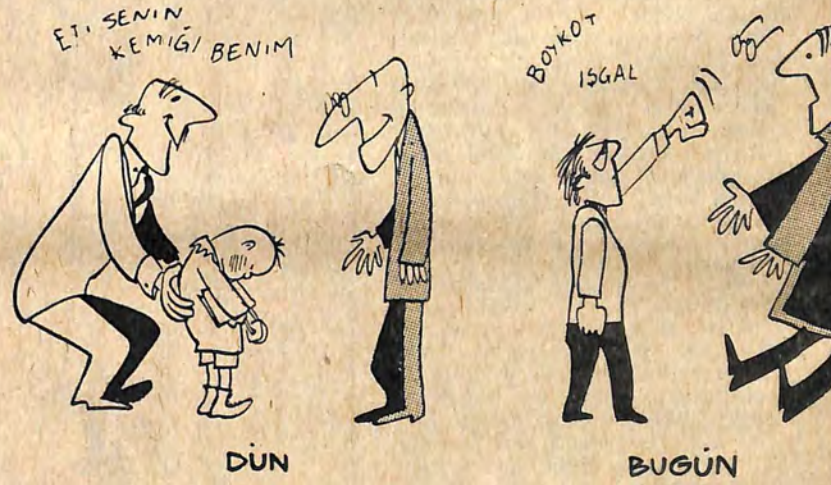
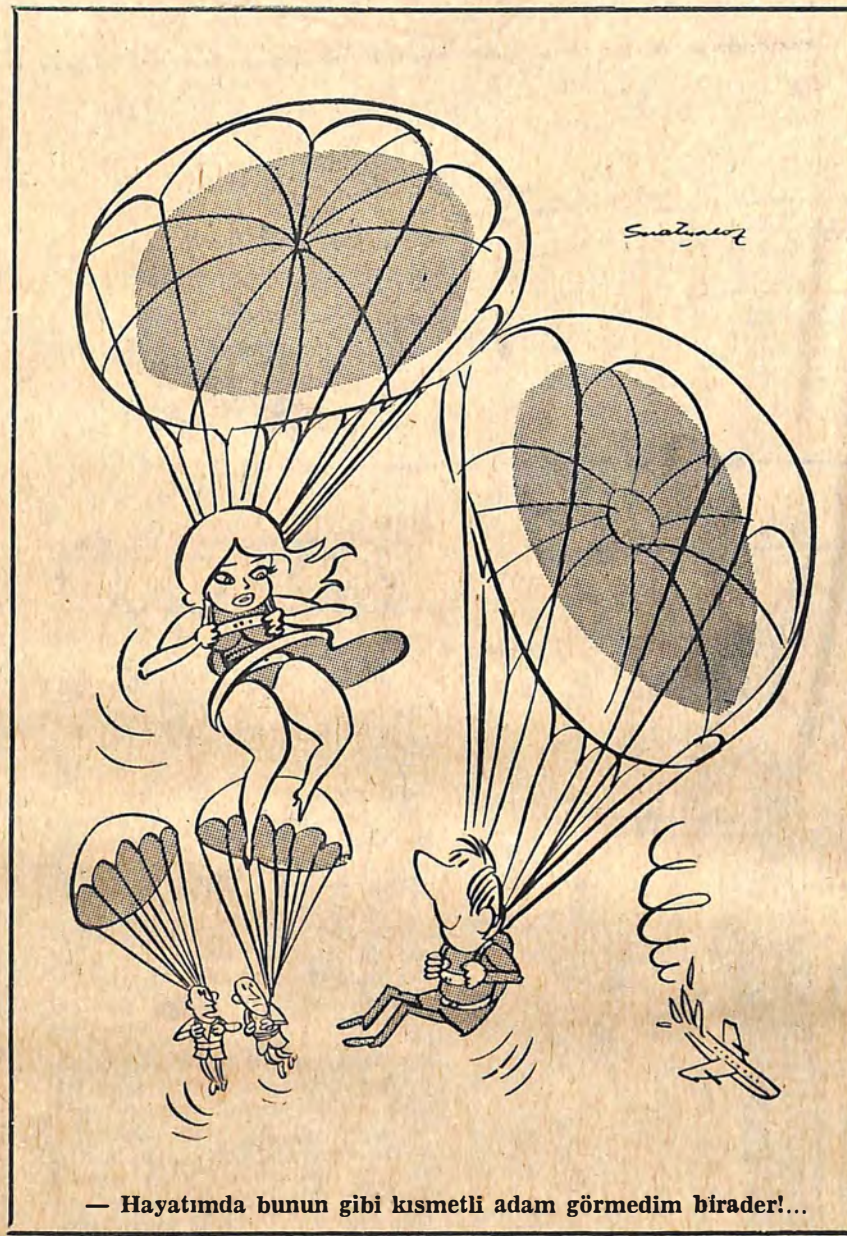
Ah Doğuuu, Orta Doğuuu, Uzak Doğuuu, hep birsin!... Sadece övün, sadece kavuk sallanmasını, sadece «evet efendim, sepet efendim» bekleyen, ah Doğuuu, Orta Doğuuu, Uzak Doğuuu!

Nimet ARZIK

— Yürüyüşler devam ediyor. —

«Güneş ufuktan şimdi doğar...»

Demirciler demir döver

Yüksek mevkideki kişi
Falso yapsa da övülür.
Soğutmaya gelmez işi:
Demir tavında dövülür.

İstikbalden anlamalı,
Toplamalı dünya malı.
Kader affetmez ihmali;
Demir tavında dövülür.

Âmirler velinimetidir,
Göze girmek keramettir.
Her fırsat bir ganimettir;
Demir tavında dövülür.

Rafta kara kaplı kitap,
Almış, yürümüş irtikâp.
Acele sen de külâh kap;
Demir tavında dövülür.

Ele verme de sakalı,
Gezin cakalı cakalı.
Bir de nutuk çek okkalı;
Demir tavında dövülür.

Hakkını kolay vermezler,
İstemeden çay vermezler.
«Huzur» dan bir pay vermezler;
Demir tavında dövülür.

PAZARTESİ

Ehliyetsizler yüzünden!

Yeni bir otomobil fabrikasının kuruluş hazırlıklarından bahseden haberin altında bir başka haber: «Bir de Devrim vardı...»

Başlığın altında bir otomobil resmi ve açıklaması: «T.C.D.D. Eskişehir fabrikalarında daracık bir müzede muhafaza altında tutulan Devrim, takoz üstünde...»

Sahi... Bir de devrimimiz vardı ya... Ne çılgınca kutlamıştık yapılışını... Sonra ortalık duruldu, ehliyetsiz araba meraklıları çevresine doldu. Kimi sağa kıldı direksiyonu, kimi sola... Kimi a-raziye sürelim dedi, kimi yola... Kimi ileri vites taktı, kimi geri; çalışmaz hale getirdiler devrim!

SALI

Sudan ucuz!

Kaatilden yüzbin lira rüşvet alan polis şefi, cinayete yeni bir fail bulmuş.

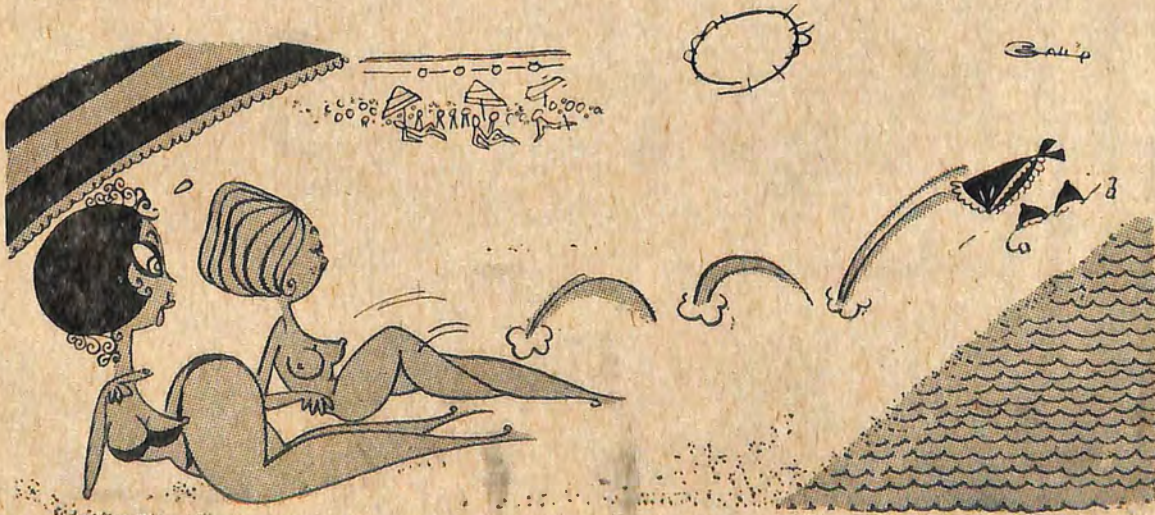
Oturup kalkıp, «Hayat pahalı» diye feryat edenlerin kulakları çınlasın. Pahalılık neresinde bunun? Yetkisizi üç beş lira karşılığında istenilen kimsenin canını alıyor, yetkilisi üç beş lira karşılığında olaya fail buluyor. Fakir fukaraya gelince: Görüyorsunuz, bozuk para gibi harcanyor!

ÇARŞAMBA

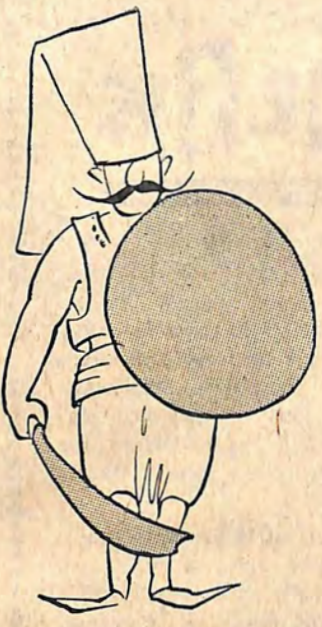
Tahterevallı!

Ecevit, oy verme yaşının onsekize indirilmesini istemiş.

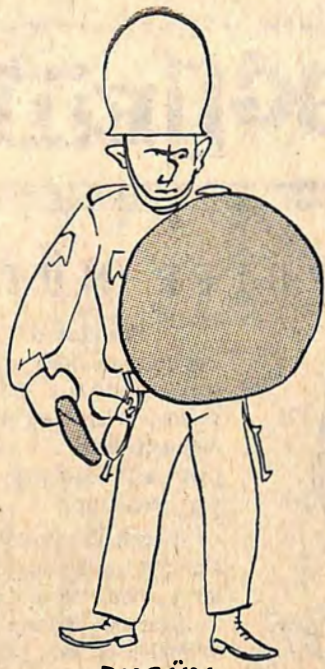
Haklıdır. Oy verme yaşı çıktı, C.H.P. iktidardan ind. Bunu düşünen Genel Sekreter de her halde, «Partiyi kurtarmak için biz gene oy verme yaşını indirelim» dedi.

— Kurbağa derisinden mayo yapıldı. —

DÜN

BUGÜN

DÜN

BUGÜN

— Kamptan çok uzaklaştık, ya şimdi biri çıkarsa önümüze!...
— Nerede bizde o şans!...

PERŞEMBE Rapor!

Konya'da ne gericiilikten eser gördüm, ne çapulculuktan. Olayların nedeni, solcuların kıskırtmasından. Her yer yıkılmış lâkin sükûnet tam. Sayemde asayiş yine berdevam, İçişleri Bakanını Sükan!

CUMA Göstermelik kafalar

Beyin ihracı, Türkiye'yi bir milyar lira zarara sokmuş. Demek vaktiyle ihrac edecek kadar beyin bizde de varmış. Eloğlu işine gelmeyi bırakmış, işine geleni almış ve bize sadece göstermelik kafalar kalmış!

CUMARTESİ Ekmek elden...

Rusya, Türkiye'de hazır ev yapacak bir fabrika kuruyormuş. Oooh, gel keyfim gel. Rusya yuvamızı kuruyor, Amerika geçecek paramızı yolluyor. Otura oturma hamlaşmamak için bize de, birbirimizle dövüşmek kalıyor!

PAZAR İnşallah!

Ulaştırma Bakanı açıklıyor: «1970 yılında İstanbul, Ankara ve İzmir telefonları santralsız çalışacak.» Neden olmasın? Hırsızlar yüzünden telsiz çalışan telefonları gördük. Hat karışıklığı yüzünden sessiz çalışan telefonları gördük. Gün gelir elbet santralsız çalışan telefonları da görürüz.

Demirciler demir döver

Kılçıklı balık yutulmaz,
Seçim devri unutulmaz.
Verilen sözler tutulmaz;
Demir tavında dövülür.

Arttı çöplük horozları,
Sinir vermekte pozları.
Süpürmeli molozları;
Demir tavında dövülür.

Yeni neslin her şeyi suç,
Hamle yapsa kalır mefluç.
Tutmadalar yıllık oruç;
Demir tavında dövülür.

Büyüklerde surat asık,
Bağırmaktan sesler kısık.
Gençler dövülmeli sık sık;
Demir tavında dövülür.

Sevene saray samanlık,
Her şeyi görme karanlık.
Fayda vermez son pişmanlık;
Demir tavında dövülür.

Bakışlarla verilen «pas»
Gönümüzde kahr miras.
Pısırlıklar eder iflâs;
Demir tavında dövülür!...

Salâhattin KUTLU

Boğulma olayları arttı. — Gazeteler —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

ON DAKİKA POPÜLER MÜZİK

Bütün dünyanın son zamanlarda kafasını ütüleyen ve bilhassa gençlerin gözleri kayarak ve vücutları parabolik bir durum alarak tepindiği popüler müzik hakkında bir kaç gram lâf etmenin zamanı geldi zannedersen... Önce pikaba bir plâk koyalım ve bir kaç da portakal soyalım...

POPÜLER MÜZİK NEDİR? Popüler müzik onbeşle onsekiz yaşları arasındaki gençlerden başka kimsenin hoşlanmadığı, aslı tornistan frenkçe şarkılara dayanan ve arada bir türkülerini bir iki gitar ve bateri ile karambola getirip bol ritimli gürültüye derler... (Diyenler de onbeş kişiyi geçmez)... Muhafazakârlara göre böyledir. Gençlere göre de şöyledir...

ARANJMANA GELİNCE: Popüler müzikte asıl mesele iyi aranjmanasyon yapmaktır... Aranjman, do üzerinden si bemol üzerine kaydırılarak, bir iki de gitar ara nağmesiyle bir şarkıyı başka bir şarkıymış gibi yutturma sanatıdır... Bugün memleketimizde çok hızlı aranjörler bilhassa gece kulüplerinde yaşamaktadır... Bu aranjörler bir kadeh konyakla beş şarkıyı tornistan yapmaktadırlar... Fazla ısrar edilirse fiatı da düşürebilirler...

REKOR KİMDE? Şarkı tornistan etme ve araklama rekoru en çok plâğı olan Necmi Cepçioğlu'ndadır... Necmi Cepçioğlu bilhassa Fransa'daki ajanı Leon Salon'dan kitap içinde getirttiği plâklarla evine kapanmakta ve bir günde onbeş kadar yeni şarkı piyasaya çıkartmaktadır... Bunu oniki plâk ve yeni şarkıyla Gezen Burhan Dönel izlemektedir... Bu iki hârika disk jokey tarafından sıcak sıcak piyasaya sürülen şarkılar çok tutmaktadır... Pikaptan hayatını kazanan bu iki büyük müzik adamı sayesinde popüler müziğimiz her gün biraz daha zenginleşmektedir...

GÜFTELER DE BUNLARIN: Necmi Cepçioğlu ve Gezen Burhan Dönel aynı zamanda çok hızlı güfte yazarlarıdır... Yazdıkları güfteleri ilkökul çocuklarına yazdırdıklarını söyleniyorsa da iki müzik otoritesi bunu şiddetle reddetmektedirler... Geçenlerde ortak bir basın toplantısı yapan bu iki disk jokey çok şiddetle basına çatarak şunları söylemişlerdir...

Necmi Cepçioğlu: «Bizi çocukla bir tutuyorlar... Halbuki yazdığımız güfteler bilhassa onbeş yaşındaki kızların uykularını kaçırmakta ve gençlik bizi tutmaktadır... Güftelerdeki lâfların Türkçeye uyup uymamasına gelince, zaten biz bunları yabancı dillerden araklıyoruz... Orda ne lâf varsa aynıni tercüme ettiriyoruz... Aslında lâflar çok mânalıdır... Fakat bunlardaki ince mânayı anlamak herkesin harcı değildir... Meselâ ben Hülya dönüyor şarkısını yazarken üç kere ağladım... Bu yetmez mi?...»

Gezen Burhan Dönel ise daha sert konuşmuş ve şunları söylemiştir:

«Gençliğin ilâhlarına bu lâfları edenlere plâklarımı zı yasaklıyoruz... Dinlemesinler... Ben Türkçe zor konuşabilirim, fakat yazdığım güftelerin aynıni yazana onbin lira veririm... Bizi kızdırmazınlar... Piyasaya yeni şarkı sürmezsek gençlik mahvolur... Memleket çocuk çocuğunu elinde tutan bizlere dil uzatanlara bir plâğımızla cevap vermek isterdik, fakat plâk daha gümrükten geçmedi... Yarın gelin tornistan edip dinletelim... Ona göre kararınızı verin... İşte o kadar...»

KULLANILACAK MALZEME:

1 — Önce Fransa, İngiltere, yahut Amerika gibi memleketlerden birinde oturan bir arkadaşınıza şöyle bir gizli mektup yazın:

«— Son günlerde çok yolsuz kaldım... Sana ricam, bana orada son çıkan ve meşhur olmamış şarkıcıların okuduğu plâklardan ne kadar bulursan bir naylon gömleğin içine zula ederek gönder... Parasını meşhur olduktan ve yolumu bulduktan sonra göndereceğime söz veriyorum... Bu benim için hayatî bir dâvadır... Dalgâ geçme... Dört gözle gömleği bekliyorum...»

İstikbalin disk jokeyi ve müzik arajatörü... Falan Filân...

2 — Mektubu pul parasını bulup hemen atın ve plâkların gelmesini bekleyin... Bu arada boş durmayıp Bitpazarı'ndan bir pikap alın ve eve getirip iyice yağlayın... Tamam mı?... Aferin...

3 — Pikabı yağlarken bir yandan da ses

YENİ BİR ŞARKI NASIL ÇIKARILIR?

İşte size herkesin tutacağı ve plâğından yüzlerce lira vuracağınız bir şarkıyı yapmanın yolları... Aşağıdaki tarifnameyi okuyun ve siz de en kısa zamanda meşhur bir popüler müzik otoritesi olun...

dışarıya gitmesin diye pencereleri kauçukla sıkıca kamufle et... Ettin mi?... Aferin sana...

4 — Postadan gömlek, yani içinde plâklar gelince gümrüğe kendin gitme... En iyi arkadaşlarından birini gönder ve malı alırt ve ona gelirken iki araba değiştirmesini, takip edebileceklerini, çok dikkatli olmasını söyle... Söyledin mi?... Aferin yahu...

5 — Arkadaşının kapıyı iki kere yavaş, bir kere hızlı vurmasından sonra kapıyı aç... Plâkları paketten çıkart ve pikaba koy... Önce parçayı iyice diple... Sıkıntına iyi gelir... Dinledin mi?... Aferin valla... Oluyor oluyor...

6 — Plâkları iyice ezberledikten sonra İngilizce bilen bir arkadaşını çağır ve lâflarını tercüme ettir... O ettikçe sen bir kâğıda kalemle söylenenleri kopya et...

7 — Ne mâna çıkıyorsa Türkçesini hafif yaldızlayarak baştan yaz... Oldu sana bir güf-

te... Tamam mı?... Şimdi plâğı tekrar çal ve lâfları Türkçe olarak söyle... Ve notaya al... Nota bilmiyorsan, ezberle... Ezberledin mi?... Aferin ulan sana...

8 — Bu işlemi her plâk için tekrarla ve işin bitince pencereleri aç... Yoksa havasızlık-tan boğulursun...

9 — Güfteleri ve besteleri yanına alıp doğru meşhur bir şarkıcının veya orkestranın çalıştığı lokale en kral bir kıyafetle çekip damla... Bir votka çektikten sonra: «— Bunlar da aranjman mı?... Bende ne orijinal şarkılar var!» diye sağa sola lâf at... Kısa zamanda bu hareketlerin ilgi çekecek ve seni arkaya çağıracağılardır...

10 — Arkaya gidince kendini tanıtt ve şarkılardan yalnız birini söyle... Onlar hemen uyarlar ve anlaşmayı imzala... Artık kısa zamanda, arakladığın şarkı meşhur olacak ve sen de gerek plâklardan yolunu bulacak gerekse sayemizde tanınmış bir müzik otoritesi olacaksın... Tebrikler...

LİSTE BAŞI OLAN HAFTANIN EN POPÜLER İKİ ŞARKISI

MODALİ KIZ

SÖZ: NECMİ CEPÇİOĞLU.
MÜZİK: GENE AYNI ADAM,
(ÇAKARSINIZ YA?)
SÖYLEYEN: SERKAN.

Modalı kız... Modalı kız...
Eder içim seni cız...
Gelir misin sen bana sen vız...
Sen misin Modalı kız...

Ayağında pantolon giyersin
Neden beni sen seversin

Başka çocuklara bakma
Beni sen yakma...

Modalı kız Modalı kız
Çok güzelsin sen
Neden kaçıyorsun sen
Modalı mısın sen?...

Lal... ala... lay... lam...

Modalı kız... Modalı kız...
Kaldım yalnız...

KÖŞE KAPMACA

SÖZ: GEZEN BURHAN DÖ-
NAL.
MÜZİK: AYNI KİMSE.
SÖYLEYEN: AYLÂ TEKCAN.

Yıldızlar parlıyor
Köşe kapmaca... la... la... la...
Oynayalım biz ve sen
Kaçma benden sen
Neden kaçıyorsun söyle?...
La... la... la... lam...

Ben seni kovalarsam görürsün
gene
La... la... Köşe kapmaca oy-
narken sen

Yıldızlar parlarken
Yakalarsam seni,
Kaçma benden emi?...
La... la... lam...
İkimiz oynayalım biz de
La... ala... la... Ne güzel
Niçin kaçıyorsun benden sen
Köşe kapmaca oynayalım mı?...

PLÂJ GÜZELİ YARIŞMASI

No. 9 — KUMBURGAZ PLÂJİ GÜZELİ : AYTEN GİDER

BOY: 1.77 - KİLO: 80 - KALÇA: 100
- BEL: 66 - GÖZ: Tam kahverengi. -
EN BEĞENDİĞİ YEMEK: Salçalı
makarna, hurma tatlısı, börek.

EN BEĞENDİĞİ ARTİSTLER: E-
rol Taş, Diclehan Baban.

KİMIN YERİNDE OLMAK İS-
TER: Kendi yerini kimseye vermez-
miş...

Erkek olacağı yerde yanlışlıkla ka-
dın olan Ayten, isminin aksine si-
yah tenli, hafif kendine göre kullu
vücutlu, sert bakışlı fakat bütün gö-
rünüşe rağmen çok hisli, romantik
bir kızdır... Ayten'in denize olan
merakı daha onbeş yaşında başlar...
Babası mavnacı olup Hasköy'de kı-
zakların ve kalafathanenin arasında
büyüyen Ayten, bir gün teknesini
kalafat ettirmeye gelen bir zengin
mühendise âşık olmuş ve teknenin
içine saklanarak evden kaçmıştır...
Ayten, babasına sadece şu iki satır-
lık mektubu bırakmıştır:

«Baba, ben mühendisin teknesiyle
gidiyorum hakkını helâl et...»

Baba öbür tarafta çırpına dursun..
Ayten'in teknede saklandığını gören
zengin mühendis Hâşim, haşin bir
şekilde kızı dışarı çıkarmış ve su-
ratına o kadar kişinin içinde bir to-
kat atarak:

«— Sen bir kalafat parçası, ne
hakla böyle bir muhite geliyorsun?..

Ayten GİDER

Ayrıca ben şu bayanla nişanlıyım,
bu annem, bu babam, bunlar da dâ-
vetliler, şimdi anladın mı terbiyesiz
kız!» demiş fakat birden bu haka-
reti hazmedemeyen Ayten yediği to-
kada karşılık Hâşim'e sadece bir
dirsekli sallarken:

«— Senin aşkımdan buralara gel-
dim hain... Ben fakir bir kız ola-
bilirim, fakat ruhum zengindir!» di-
yene kadar, Hâşim yediği yumruğun
tesiriyle iki kat olup orada kalakal-
mıştır... Birden etraftan: «— Vur-
du... Tutun... Hakaret var... Oğlu-
muz gitti... Yenisi gelecek...» gibi
bağırmlar arasında Ayten oradaki
bir vespaya atlayarak kaçmaya baş-
lamış, kendini Kumburgaz motelleri-
ne atmıştır... Ve kabinecilikle haya-
tını kazanmaya başlamıştır... Yaz
kış orada kalan Ayten zaten kâfi
derecede siyah olduğu için her mev-
sim ilk plâj mevsimini açmış, ora-
daki sandalları kiralamaya başlamış
ve bir kıyı alarak bir motel yaptır-
mış, ismini DALGA moteli koy-
muştur... İlk günleri şüpheli çift-
lerin gelmesiyle huzuru kaçan Ay-
ten, onlara bir araba dayak atıp
kovduktan sonra moteli aileler ara-
sında çok tutulmuştur... Plâj müsa-
bakasına müşterilerinin ısrarıyla gi-
ren Ayten kazanırsa plâja yirmi ka-
bine daha ilâve edecektir...

KAPICI, yerleri silen çiçeği du-
dağında fıkır fıkır Emine'nin
dolgun kalçalarını görünce ol-
duğu yerde durarak şöyle bir du-
daklarını yaladı. Sonra yavaşça yak-
laşıp kucaklayıverdi. Emine önce
bir «Ay!» çektiyse de kendisine çok
yardımı dokunan kapıcının isteğini
kıramadı. Bir öpücükten ne çıkar-
dı hem!... Onu, bu işe yerleştiren
Ali emmisi değil miydi?..

Dün halk matinesinde gördüğü ö-
püşme sahnesini hatırlayarak tam
gözlerini yummuştu ki, birden bir
ses:

«— Hey ne yapıyorsunuz orada
öyle?» diye top gibi patlayıverdi.

Hemen toparlandılar. Ama çok
geç kalmışlardı. Memur Tefvik on-
ları uygunsuz bir pozda yakalamış-
tı. Yarınki gazeteler gözli ban-
timslerini basarlardı artık Emine'-
nin...

Kapıcı bir kaş göz işaretiyle me-
mur beyin çay borçlarını sileceğini
bildirince yakayı sıyırdı. Ama Emi-
ne'cik başı yerde, süklüm püklüm
susakaldı. Yavaşça:

«— Kabahat bende değil valla!...
Ben yerleri siliyordum. Haberim
yokken kucaklayıverdi iki gözüm
çıksın ki!» diye fısıldadı.

Kızın saf ve mâsum hali memur-
run çok hoşuna gitmişti. «Nasıl ol-
muş da bu güzelliğin farkına varamı-
şım yahu? Tam benim tipim. Şımarık
şehirli kızlarıyla uğraşacağım
bir tane böylesini bulup yuva
kursam ya... Yıllardır bekârlıktan
kurtulamadık...» diyerek yarım ka-
lan işi tamamlamaya girişti...

Ama tam bu sırada şefin kızgın se-
si işi bozdu. Şef, «Bak şu saman al-
tından su yürütenlere!» diye homur-
danarak geldi. «Olmaz ki efendim.
Olmaz ki, böyle de ulu orta öpüşül-
mez ki!... Evin yoksa parklar, sine-
malar ne g'ne duruyor efem? Ahlâk
kalmadı bet...»

Memur Tefvik:

«— Pena bir maksadım yoktu e-
fendim. Gözüne çöp kaçmıştı da o-
nu çıkarıyordum.» diye kekeledi.

Şef:

«— Utanmıyor musun böyle saf,
mâsum köy 'i kızlarını baştan çıkar-
maya ha?... Şen o masalları başka-
sına yuttu Hadi şimdi işine. Se-
ninle sonra görüşürüz.» diye memur
Tefvik'i pay'aşıp defetti. Sonra tir
tir titreyen kıza yaklaşıp kolunu
sıktı:

«— Kız çapkın!... Ne haltlar karış-
tırıyorsun böyle bakayım. Haa? Seni
yere bakıp yürek yakan seni! Âle-
me şapur şupur da bize Yârabbi
şükür mü?» diyerek yanaklarından
bir kesme aldı. İçinden de, «Kızın
gözünü iyice bir korkutayım. Son-
ra şantaaj yapıp iyice faydalanırım.»
diye mırıldanıp kiraz dudaklara e-
ğiliverdi. Tam meyvaı dalından ko-
parıyordu ki, müdür beyin sert se-
si duyuldu:

«— Hey, ne oluyor orda bakım?
Vay vay vay vay! Oh, şef efendim!...
Sana dairede çalışanlarla yakından
ilgileneceksiniz dediysek bu kadar

da demedik ya. Olmaz ki efem, ol-
maz ki! Burası ciddi bir müessesesi-
dir böyle lâubalilikler istemem!»

Şef durumu kurtarmak için:

«— Sandığınız gibi değil efendim.
Bu kıızı memurlarımızdan Tefvik

beyle yakalamıştım da gerekli tek-
dir ve nasihatlerde bulunuyordum.»
dediyse de yutturamadı. Hem mü-
dürün gözü Emine'nin kızılık du-
daklarında takılıp kaldığı için onu
dinlemedi bile. Onu bir el hareketi-

Şekerli ekmek yapılacak. — Gazeteler —

le sepetledikten sonra Emine'ye
doğru hisimla yürür gibi yaparak:

«— Gel bakayım sen yanıma. Şim-
di seni kovayım mı, ha?» diye ba-
ğırdı.

«Kovulmak» kelimesi Emine'nin
içini titretti. Hapishane, açlık, re-
zillik... Gözünün önünde büyüdükçe
büyüdü. Gözleri ağlamaklı:

«— Benim kabahatim yok. Ne ol-
duysa kapıcıdan oldu. Ne olur kov-
mayın müdür bey. Kulunuz, köleniz
olayım. Ne isterseniz yaparım. Acı-
yn!...» diye sızlandı.

Müdür bey, «Ne isterseniz yapa-
rım» lâfını duyar duymaz keyiflen-
di. Bıyıklarını burarak, «Şu bizim
Hilmi beyin garsoniyerine karımın
haberi olmadan şu kıızı bir atsam.
Hazır elime düşmüşken bâri bu fir-
satı da kaçırmayayım. Bir daha
nerde düşecek?» diye düşündü. Son-
ra kıızı sıkıştırarak:

«— Hadi üzülme artık Affettim. A-
ma küçük bir isteğim var senden...
Çok değil, işte bu kadarıcık.» dedi
ve kıızı kucakladı.

Tam öpeceken karısının şirret
sesi duyuldu. Üzerlerine doğru:

«— Vay alçak herif vay!» diye so-
luyarak yürüdü kadın.

Müdürde şafak attı:

«— İş senin bildiğin gibi değil ka-
rıcığım.» diye kekeledi.

Kadın:

«— Yok canım, daha neler! Sen
çocuk mu kandırıyorsun yâni? Be-
nim gözüme mi, senin sözüne mi?»
diye gürlemeye devam etti.

Müdür:

«— Vallahi karıcığım inan bana.
Ailevi özel bir derdi varmış da...
Çok üzgündü, teselli edeyim dedim.
Malûm ya, bir müdürün, emri al-
tında çalışanların bütün dertleriyle
ilgilenmesi lâzım. Bir baba şefkatiye-
le tam gözyaşlarını silerken...» de-
meğe kalmadı, bir fırtınadır koptu...

Ve... Birkaç gün sonra hanımefen-
dinin sırtındaki kürkün ne maksat-
la ve niçin alındığını, müdür beyin
niçin gözü yüzü banlı dolıştığını...
Efendicazıma söyleyelim, yoksul E-
mine'nin o günden sonra nereye git-
tiği i, ne yaptığını bilen olmadı.

Erhan TIĞLI

Salaklar! Richard Burton'muşum ben. Karım kimmiş hele? Elizabeth Taylor. Elizabeth yengemiz... Tüü sizin ne kadar yengemiz varsa... Budalalar, tümü deli bunların be!

Uyumuşum... Rüyamda Sabahat ablamı görüyorum... Ziyaretine gidiyorum. Çok, çok büyük bir gazinoda şarkı söylüyor. Kapıya yanaşıyorum. Üzerimde öyle bir elbise var ki, beni gören zanneder dünyanın en zengin adamı. Sahiden de öyle zenginim. Ceplerimi ağzına dek kâğıt paralarla dolu. Gazinonun kapısına yaklaşıyorum. Bir garson koşuyor:

— Buyrun efendim, diyor.
— Sabahat ablam burada mı? diyorum.

— Burada efendim, diyor.
Garsona bir tomar para uzatıyorum:

— Söyle ona, Sipa geldi de, diyorum.

Koşuyor garson... Biraz sonra Sabahat ablam geliyor. Ama yine yüzü yok. Fakat vücudu yine öyle güzel. Dar bir elbise giymiş üzerine, telli pullu. Boynuma dolanıyor:

— Nerelerdesin? diyor.
— Almanya'daydım, diyorum, orada fabrika açtım...

Yanaklarımı, kulaklarımı, dudaklarımı öpüyor:

— Gel içeri gel! diyor. Önümüz sıra garsonlar uçuyorlar... Hemen bir masa donatıyorlar. Her şey var üzerinde. Koca bir kâse de hoşaf. Sabahat ablam kucağıma oturuyor. Belki var çevremde on tane garson, hepsi de hazır ol vaziyetinde. Teker teker çağırıp onlara para dağıtıyorum. Hiç bitmiyor cebimdeki paralar.

Bir garson nezaketle eğiliyor karşımda:

— Sabahat hanımın sırası geldi, diyor.

— Çabuk gel Sabahat abla, diyorum.

Sahneye çıkıyor Sabahat ablam. Ama şarkıcı değil. Yalan söylemiş anası. Pullu elbisesini atıyor üzerinden. Çoraplarını çıkarıyor... İşte,

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

kombinezonunu atıyor... Sütyenini fırlattı. Eli külotunda... Bağırıyorum:

— Çıkarma Sabahat abla! Müşteriler bağırıyorlar:
— Çıkar çıkar!
— Çıkarma Sabahat abla, sakın çıkarma!

Garsonun birini çağırıyorum, tomarla para uzatıyorum ona:

— Dağıt bu paraları müşterilere, diyorum.

Parayı alan sesini kesiyor. Sabahat ablam öylece geliyor yanıma. Göğüsleri yine yedi yıl önceki gibi, tenis topu.

— Haydi eve gidelim! diyor.

Kalkıyoruz... Gilyinip geliyor. Bir arabaya biniyoruz. Kocaman bir apartman, kocaman bir yatak odası, kocaman bir yatak...

— Soyun soyun, diye bağırıyorum.

Soyunmaya naz ediyorum... Tatlı tatlı bakıyor bana...

Karyoladan fırlıyorum... Uff kafam, başımı karyolanın derimine vuruyorum... Ufff... Ağrıyor...

Uyanıyorum.

Evet, başım hakikaten ağrıyor. O ne, bir sallanma var... Tekerlek gü-rültüleri... Gidiyor... Kara yuvarlak takmış gidiyor...

Kapıya koştum, kapanmış. Hem de dışardan. İçerden açacak hiçbir teşkilâtı da yok. Öteki kapıya koşuyorum, o da öyle! Gü-rültüler, tı-kırtılar gittikçe fazlalaşiyor... Acı acı öten bir tren düdüğü... Gidiyoruz!... Nereye? Bilmiyorum. Bir yere zahir. Denizin dibine değil, feza-yaya değil, yine insanların çok olduk-ları bir yere...

İyi yolculuklar Sipa!... Gidince hemen mektup yaz, tel çek! Sağ salım vardım, de.

Olur, derim, yazarım...

Durduk... Biraz sonra bir daha kalktık. Yine durduk, yine kalktık... Üçüncü istasyonda bûsbütün durduk. Eh, pek uzağa gelmedik sayılır. Ya bir saatlik yol, ya iki saatlik. Şingirtılar oldu, düdükler öttü, tren düdüğü cevap verdi bu düdüklere... Düüt düüt!... Fıış fıışış!... Bizim tekerlekler dönmedi.

Çekelim şimdi teli, yazalım şimdi mektubu:

«Sipa sağ salım şeye vardı...» Evet, neresi burası? Dağ başında bir istasyon mu? Köy mü, ilçe mi, il mi? Evet, merak ediyorlar öteki taraftan, tamamlayalım telimizi:

«Sipa, ne yer altında, ne gök yüzünde, çok şükür salimîn Türkiye'nin bir yerinde. Stop.»

Kapı... Eee peki, ne zaman açılacak bu kapı? Sabah olmuş, güneş çıkmış. Ya kapıyı açar açmaz içeriye dalarlarsa:

«Ulan sen kimsin?»
Anlat dur işin yoksa, ben şuyum, ben buyum diye.

Dışarıda koyun melemeleri var. Evet, koyun dolduracaklar bunun içine. Kapı açıldı ve kapının başında duran bir adam saymağa başladı... İyice abanmışım köşeye... Adam koyunları sayıyor:

— Bir.
Birinci koyun girdi içeriye.

— Oo benim yol arkadaşlarım, buyrun, gelin gelin şöyle. Hoşgeldiniz, sefa geldiniz! Yolculuk nereye?

— İkinci...
İkinci arkadaşım.

— Üç,
— Dört,

— Beş,
— Yirmi,

— Kırk,
— Yetmişbir!... Tamam.

— Tamam mı?
— Tamam dedik.

— Mühürlüyorum kapıyı?
— Mühürle!

Yanımdaki koyuna:
— Mühürlendik arkadaşım, dedim, kim bozarsa mühürümüzü hâpı yuttu.

Sıkış tepiş oturuyorum koyunlarla. Bir tanesine sırtımı dayadım, iki tanesine de kollarımı. Onlar da ver ediyorlar boynumdan aşağı sidiği, kucağıma kara kara habbecikleri. Olsun! Raziyim ben. Hiç olmazsa sormuyorlar:

— Senin şu pantolonun ne arkadaş? demiyorlar. Yüzüme bakıp kahkahayı basmıyorlar:

— Adın ne?
— Nerede oturursun?

— Ne iş yaparsın? demiyorlar... Hep o sihirler, büyüler masallarda mı olur bilmem ki... Ne var sanki ben de koyun oluversem? Yaşıyıp gitsem bunların arasında bıçak günüm gelinceye dek...

Yine düdükler öttü... Yine trenin çığlığı... Gidiyoruz... Şimdi ister misin bu tren aldığıynan beni Selâmi âbimin memleketine götürsün! Orada da beni yakalasınlar... Kırarlar, bu kez kırarlar. Hem de iki kere.

Gidiyoruz... Durduk, kalktık, durduk, kalktık... Tam onbir kez. Koyunlar acıkmadılar ama, ben iyice acıktım. Hele susuzluk, öleceğim susuzluktan...

Durdu trenimiz. Galiba bu son durak. Öliyorum susuzluktan. Şimdi bir çeşme olmalı, akmalı. Gürül gürül akmalı, içmeliyim, dura dura, kana kana...

— Ulan mide, çok çıksın bel! Ne var ki içinde, niye şıp ister durursun? A kerata, a çaydanlık kılıklı seni, balık mı yedin, pırzola mı yedin, tatlı mı yedin, yağlı mı yedin?

Sen de ne istediğini bilmiyorsun ya!

Kapı açıldı. Suya kavuşacağım. Biraz daha gayret Sipa! Hayır, gayret tükendi. Yine bir adam sayıyor:

— Bir,
— İki,
— Üç,
— Dört,

Vagon yavaş yavaş boşalıyor. Son koyun da çıktıktan sonra, yine orterler kapıyı.

— Otuzsekiz,
— Otuzdokuz,

O zaman kimbilir bir daha nereden açarlar? Zıbarmış görürler seni, tutarlar paçandan, bir ipe bağlarlar, sürürler köpek ölüsü gibi... Hayır hayır!

— Ellisekiz,
— Ellidokuz,

Çık Sipa! Ne olursa olsun çık! Koş, son kuvvetinle koş, yetişemezler ardından!

— Yetmişbir,
— Yetmişiki, dedim fırladım kapıdan. Koşmağa başladım. Koşuyorum... Daldım bir bahçenin içerisine. Geçmiş olsun artık, kimse yakalayamaz beni.

Su? Su da bulunur bahçelerin içinde. Kocaman bir hortuma rasladım. Ucundan ilgin ilgin akan suyla susuzluğumu giderdim. Ağaçlarda bulduğum tek tük şeftalilerle de karnımı doyurdum. Şimdi çıkabilirim artık bahçeden...

Acaba burası neresi? Selâmi âbimin memleketi olmasın! Çünkü, memleket ondan sorulur. O idare eder burasını.

Sokaklara daldım. Sonra, paket taşı bir caddeye çıktım. Bakımsız kaldırımlar, boyasız dükkânlar, badanasız evler... Kahvelerde insanlar... Güllüyorlar yine. Sebep? Belki, paçanın biri uzun, biri kısa... Sormalı birisine. Burası neresi? Sayet, komiser Selâmi âbimin memleketi ise, basıp gitmeli hemen. Koşa koşa, kaç kaç gitmeli. Pantolonumdan sonra, beni de topal eder bu insanlar, acımazlar vallahi...

İyi giyinmiş, yaşlıca bir adama yaklaştım:

— Burası neresi beybaba? diye sordum.

— Sen nereyi arıyorsun?

— Şu soruya bak! Ben nereyi arıyor muşum? Tekrar sordum:

— Bu şehrin ismi ne?

— (.....). Yabancı mısın sen?

Oh, çok şükür komiser Selâmi âbimin memleketi değil.

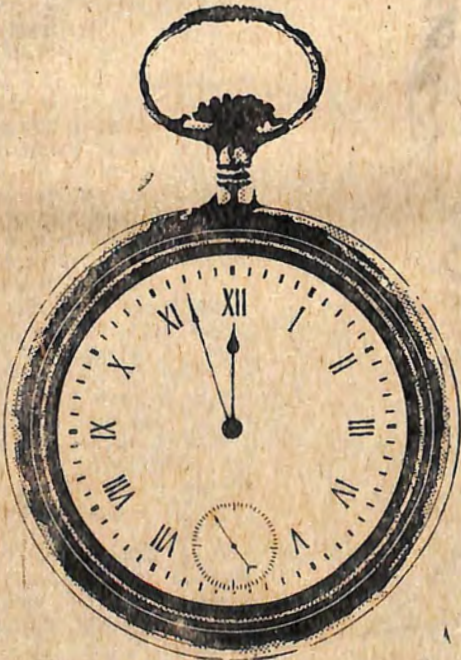
— Yabancıyım.

Pantolonuma ilişti gözleri, sonra çıplak ayaklarıma:

— Niye pantolonunun bir paçası uzun, bir paçası kısa?

Demeli şimdi bu ihtiyara, keyfimden, diye. Ama öyle demedim.

(Devamı var)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Çağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 22033 — 145)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI : Kapak içi, san-

timî 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Fiati : 100 kuruştur.

BİR ANDA
BEDRİYE'NİN
ELİNDEN FIR-
LAYAN BİR
VAZO BİN
HASAN'IN
BEYNİNDE
PATLAMAZ
MI?

Akıl Defteri

COTE D'AZUR'E hareket edecek olan treni bekleyen Rene Dolni, tesadüfen cebinde bulduğu akıl defterinin sayfalarını çevirirken, bakışları bir kadın isminin üzerinde durdu ve sıçradı.

Yarın Mayısın dördüydü. Sainte Monique bayramı... Rene, bu gibi günleri hep unuturdu. Bayramlara pek önem de vermezdi zaten. Fakat nişanlısının ismini taşıyan bir bayram olduğundan unutmaması ve sevmemesi affedilemezdi.

Hentüz vakit vardı. Bir sıçrayışta, kart satan küçük dükkanlardan birine girdi. Parlak, kırmızı güllerle süslü, başbaşa vermiş bir kızla erkek resmi bulunan kartlardan bir tane alarak arkasına, «İyi bayramlar» diye yazıp, en yakın posta kutusuna attı. Sonra kalabalığa karışarak, kalkmak üzere bulunan trene bindi.

Cebine rasgele attığı bu akıl defterine şükrediyordu. Ancak onun sayesinde bir bayramı unutmamış, çok sevdiği nişanlısına bir tebrik kartı atabilmişti.

Monique'in güzel gözlerini, sevimli yüzünü, biçimli vücudunu hayal ederek gülümsüyordu. Çılgınca kucaklaşmaları, öpüşmeleri, bir film şeridi gibi anıların arasında dönüp duruyordu. Bir tebrik yollamayı unutsaydı, nişanlısını kaybetmezdi ama, unutkanlıktan doğan bu ihmali bir genç kız kalbi her halde kolay kolay affetmezdi. Yeniden postaladığı kartı düşündü. Treni kaçırma korkusundan pek alıcı gözüyle bakamamıştı. Fakat güller arasındaki iki aşık nasılsa hatırlarında kalmıştı. Nişanlısı, karttaki bu aşıkları kendilerine benzetip, sevgiyle öpecekti her halde.

Büyük bir iç rahatlığı ile dış sah-

nelerini Cannes'da çevireceği ve baş rolünü oynayacağı filmi düşünmeye başladı. Güzel olacaktı her halde. Prodüksiyonun söylediklerine bakılırsa, Rene'nin yakında zengin olması isten değildi.

Başını geriye dayayıp, gözlerini yumdu.

Postacı kapı kapı dolaşıp, tebrik kartlarını dağıtırken, pencereden onu izleyen Monique'nin dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. Gerçek bir sevgili, böylesine önemli bir günde sevdiğini nasıl olur da hatırlamazdı?

Kapının zili çalınca, kalbi hop etti. Hemen fırladı dışarı. Yaşlı postacının uzattığı kartı, genç kız kaparcasına aldı! Oh, işte nihayet sevgili Rene'si onu hatırlamıştı. Mutlu, sevgi dolu kelimeleri neşeye okuduktan sonra, kartın arkasını çevirdi. Ve... Buz gibi dondu! Güller arasındaki kadın başına başını dayamış olan bu gür saçlı erkek, bu güzel yüz, bu alışılmış tebessüm, bu romantik bakış Rene'ye aitti! Evet, aldanmasına imkân yoktu. Rene'ydii bu! Bir başka kadın ile yan yana poz verip, tebrik kartına resmini bastıran bu alçak, Rene idi! Üstelik ihanetle, sevgilisinin bayramını kutlama yüzüzlüğünü de gösteriyordu!

Film işleri için çekilmiş, pek çok resmi vardı Rene'nin. Ama bunlar daima sinema dergilerinin sayfalarına gömülüp kahrıldı. Monique, nişanlısının mesleği üzerinde durup, kıskançlık çıkaracak kızlardan değildi. Fakat kendi ismini taşıyan bir bayramda basit bir tebrik kartı yerine böyle bir şey göndermek, kabahat değildi de ne idi? Bir hakaret! Bile bile hazırlanmış bir yaralayıştı bu! Rene'nin maksadı nişanı bozmaksa, bunu kısa bir mektupla pekâlâ bildirebilirdi.

Genç kızın gözleri yaşardı. Oh, hayır... Ağlamıyacaktı. Kötü kalbli Rene onu hırpalamak, gözyaşlarına boğmak istiyordu ama, böyle bir davranışa karşı ağlamaktan başka yapılacak şeyler de vardı!

Provalar ve çalışmayla geçen yorucu bir gün sonu Rene, kira odasındaki yatağa bir ölü gibi bitkin kendini attı. Ancak ertesi sabah yumruklanan kapının gürültüsüyle gözlerini açabilirdi.

— Size bir mektup var, diyen ev sahibi, elindeki zarfı uzattı.

Pembe zarfın üstündeki yazıyı tanımakta gecikmedi. Monique'in yazıydı bu.

— Tatlı kız... diye içini çekti. Tebrik kartına nasıl da çabucak cevap vermişti!

Türkân Şoray

Kendisi kraliçe, Yeşilçam'dır sarayı;
Takdim ederim size bayan Türkân Şoray'ı.

Fakir iken yükseldi şöhretin zirvesine;
İftiharla anlatır o eski hatırayı.

Baktı ki harcanıyor... Çıkardığı kanunla
Filimciye öğretti saygıyı ve sırayı.

Güzelimiz ne zaman başlasa bir filime
Sayarlar avucuna tam altmış bin lirayı.

Yeşilçam'da varsa da güzel güzel yıldızlar
Seyircimiz çok sever bu gözleri karayı.

Etrafını üzmeden rahat bir oyun verir.
Takdir eder Palay'ı, Hakan'ı, Günşiray'ı.

Rüçhan bey mi dediniz? Efendim, anlamadım!
Eski aşk hikâyesi, deşmeyin o yarayı.

Güzeller güzelinin gezmek değil mi hakkı?
Onun için gitti de dolaştı Avrupa'yı.

Sanat yönünü ise anlatsam bitiremem...
O oynar, yapımçıya düşer hep aslan payı.

Huuu!... Aysa'nım, Fatma'nım Türkân'ın filmi varmış!
Gidelim, dolduralım bu akşam sinemayı...

Mukadder ÖZAKMAN

Büyük bir canlılıkla zarfı açtı. Monique'in gönderdiği tebrik kartını görünce şaşırdı. Bu ne demekti? Monique dargın mıydı yoksa? Ama sebebi?... Gönderdiği tebriği neden geri çevirmişti acaba? Kartın köşesine illeştirilen kâğıttaki bir kaç satır yazı dikkatini çekti: «Her ikiniz de çok fotojeniksiz. Acaba diğer fotoğraf hakkındaki fikrin nedir?»

Bir şey anlamamakla beraber, Rene sarsıldı. Bir otomat gibi kartı çevirdi. O zaman meselenin içyüzünü anlar gibi oldu. Satın alırken neden biraz daha dikkatli davranmamıştı sanki? Âdi bir fotoğraftı bu. Sinema dergilerinin birinden kesilen resminin yanına güzel bir kız resmi basıp, tebrik kartı olarak piyasaya sürmüşlerdi.

Monique'e bunu izah edebilirdi ama, acaba «Diğer fotoğraf hakkındaki fikrin nedir?» demekle neyi an-

latmak istiyordu? Yoksa, zarfı başka bir resim daha mı vardı?

Zarfı baktı ve gözlerine inanamadı! Üstünde küçük bir slip ve sütyenden başka bir şey bulunmayan Monique, yakışıklı bir erkeğin kollarında, hem de bir gece kulübünde dans ediyordu! Ve bu, bir sinema sahnesi de değildi. Bir fotoğraf hilesi de olamazdı. Zira Monique ile kavalyesinin çevresinde, kendileri gibi dans eden daha pek çok çıplak çift vardı. Bu kararlı bir poz, intikam almak için çekirilmiş bir resimdi!

İlk şokun etkisi geçip, Rene biraz kendini toplayınca askıda duran ceketini kapı ve cebinden çıkardığı akıl defterini parça parça ederek, pencereden dışarı attı!

Maurice Carmeni'den
çeviren:
Süheyla AYKUT

— İsmarladık...

— Paris'e ismarladık...

— Allaha ismarladık!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hafıza

Batan gemiden kurtulan iki arkadaş bir ıssız adaya çıkmış, bin bir güçlükten sonra Robenson yaşamına alışmıştı. Aradan aylar geçti. Biri:

— Korkunç şey, dedi. Hafızam mı zayıfladı, ne... Bırak bizim sokağı evi, inanır mısın karımı bile hatırlamıyorum!

Arkadaşı cevap verdi:

— Benimki daha korkunç! Sokağı, evi unuttum da, karımı bir türlü unutamıyorum!

Evlenme ilanı

Evlenmek isteyen genç kıza, annesi akıl verdi:

— Madem aklına koydun, gazetelere, «Genç ve güzel bir kızm. Evlenmek istiyorum. Talip olacak erkeğin yaşının hiç önemi yoktur» gibi ilanlar versene.

— Verdim, diye fısıldadı genç kız.

— Teklif aldın mı?

— Sadece bir tane... Onu gönderen de, babamdı!

— Merak etme, plâja ayna ile gidecek değilim!

Meslek

Öğretmeni, kolejli gence ilerde hangi mesleği seçeceğini sordu:

— Ya doktor, ya yer silicisi, ya da ressam olacağım, dedi çocuk.

— Ama bu saydıkların birbirinden öylesine ayrı meslekler ki...

— Evet.

— Demek ne istediğini kendin de bilmiyorsun.

— Biliyorum; kadınları çıplak görmek istiyorum!

Bilgi

Ünlü bilgine, meraklı biri sordu:

— Deliler gittikçe çoğalıyor üstad. Sebebi nedir acaba?

— Bunun cevabını size demografî «Beşer istetistiği» verebilir, dedi bilgin. Madem dünyamızda doğumlar artıyor, elbet o nisbette deliler de artacak!

Öğüt

Rudyard Kipling, «En ahmak kadın, zeki bir erkeği idare edebilir. Ama bir ahmak erkeği idare edebilmesi için, kadının son derece becerikli olması gerekir» der.

Merak etmeyin

Yolda kaza geçiren yaralıyı hastaneye kaldırdılar. Ameliyat masasına yatırılan adamcağızın sağlam bir yeri kalmamıştı ama, çok şükür aklı başındaydı. Neşteri kapan operatörün son derece yaşlı ve elleri titreyen bir ihtiyar olduğunu görünce:

— Aman! dedi hastabakıcıya. Beni sucuk gibi doğramasını istemiyorsanız, şu bıçağı alın doktorun elinden!

Hastabakıcı sordu:

— Neden?

— Görmüyor musunuz, trampet çalar gibi elleri titriyor!

Hastayı teselli eden hemşire:

— Hayatınız tehlikeye girecek diye korkmayınız, dedi. Ameliyatta bir yanlışlığa meydan vermemek için doktorun elleri titredikçe, biz de masayı titretiyoruz!

Tutumlu kadın

Sinirlenen kadın, kocasına:

— Benim müsrif bir kadın olduğumu ne diye herkese söylüyorsun? diye çıkıştı. Oysa dünyada benden daha tutumlu bir kadın yoktur. Söyle bakalım, Londra'daki dükkânlarda tenzilâtli satışlara başladığını duyan hangi kadın, ilk uçağa atladığı gibi İngiltere'ye gider?

— Anneciğim, sen bana hâlâ çocuk gözüyle bakıyorsun ama; erkekler hiç de öyle bakmıyor!

Haydi mösyö...

Genç kız, annesiyle sinemaya gitmişti. Işıklar söndü film başlayınca, yanında oturan yabancı erkek, kızın kolunu bacağına okşamaya başladı. Kızcağız bir sustu, iki sustu, sonra durumu annesine anlattı.

— Ahlâksız herif! diye mırıldandı annesi. Gel yerlerimizi değiştirelim, ben ona gösteririm!

Değiştirdiler yerlerini. Aradan beş dakika geçti, on dakika geçti, erkek bir türlü teşebbüse geçmedi. Kızı ile yer değiştirdiğinden beri sabırsızlıkla erkeğin el atmasını bekleyen kadın, filmin bitimine doğru yanında kuzusu oturan gence:

— Kuzum ne bekliyorsunuz Allah aşkına, dedi. Filmin sonuna kadar teşebbüse geçmezseniz, aynı filmi ikinci defa görmek zorunda kalacağım!

Sebeb

Yargıç, sanığa:

— Karşılıksız çek yazmışsınız, dedi. Bu bir suçtur. Nedenini açıklayabilir misiniz?

— Maalesef, dedi sanık. Bedava nasıl yaşadığımı sonra siz de öğrenirsiniz!

— Pool, otuz senedir seyrettiğin şeye, ilk defa görüyormuşsun gibi alık alık bakma!

Azgın at

Yeni zengin, ata binmek istiyordu. Bir haraya gitti, tesadüfen en azgın atlardan birini göstererek:

— Şuna binmek istiyorum, dedi.

Atın sahibi:

— Peki, dedi. Yalnız o at için elli frank fazla ödeyeceksiniz.

— Önemi yok. Bir saat için değil mi?

— Yoo, dedi atın sahibi. Başkasının işine karışamam. Fiat tâyin etmek bana, sizi ne kadar sırtında tutacağı ata ait!

Cinayet

Galles'de bir cinayet olmuş, olayı öğrenen Londra'da bir gazeteci, cinayet işlenen eve koşmuştu. Kapıda nöbet tutan polis:

— Üzgünüm mösyö, ama bu eve giremezsiniz! dedi.

Gazeteci ısrar etti:

— Girmek zorundayım! Zira Londra'dan buraya, ev sahibi Mr. Harrow'un ölümü için geldim.

— Yaa... dedi polis. Ne yazık ki, çok geç kaldınız. Onu, sizden önce davranan bir başkası öldürdü bile!

Dünya Karikatürleri

— YOOO, YÜZÜNÜ ACAMAZ !

YAZISIZ

YAZISIZ

— EYVAAH!... KOCAMIN KÖPEĞİ !..

— EYFEL KULESİ BU TARAFTA POOL !..

YAZISIZ

— ÖZEL OLARAK SİZİ HANGİ DÜNYA ÇEKİYOR ?
— BEN İKİ DÜNYAYI BİRDEN TANIMAK İSTİYORUM !..

Faydalı ve verimli yatırımlarıyla da Memleket hizmetinde...

Pasabahçe

Çayrova

Türkiye Şişe ve Cam
Fabrikaları A.Ş.

İpekş
Mensucat Fabrikası

Memleketimizde mevcut
bellibaşlı sınaî işletmelerin
hemen hepsinde, Türkiye
İş Bankası ya iştirak suretiyle
sermaye yatırmış ya da
müteşebbislerine kredi
vererek yardımda bulunmuştur.
Türkiye İş Bankasının
tamamına veya **bir kısmına**
sahip olduğu müesseselerin
bazıları:

Pasabahçe Şişe ve Züccaciye Fabrikası
Çayrova Pencere Camı Fabrikası
İpekş Mensucat Fabrikası
Türkiye Şeker Fabrikaları
Türkiye Çimento Sanayii
Türkiye Petrolleri
Türk - Pirelli Lâstikleri
Vita ve Sana Yağları Fabrikası
Rabak Elektrolitik Bakır ve Mamulleri
General Elektrik Ampul Fabrikası
İzmir Metalurji Fabrikası
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları
Koruma Tarım İlaçları
Anadolu Sigorta
Ankara Sigorta
Millî Reasürans
Destek Reasürans
Türkiye Sınai Kalkınma Bankası
Sınai Yatırım ve Kredi Bankası
Uludağ Sanatoryumu

General Elektrik
Ampul Fabrikası

PIRELLI

Türk - Pirelli.
Lâstikleri

Rabak
Elektrolitik
Bakır ve Mamulleri

Koruma Tarım
İlaçları

Unilever - İş
Vita ve Sana
Yağları Fabrikası

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

TÜRKİYE
ŞEKER
FABRİKALARI

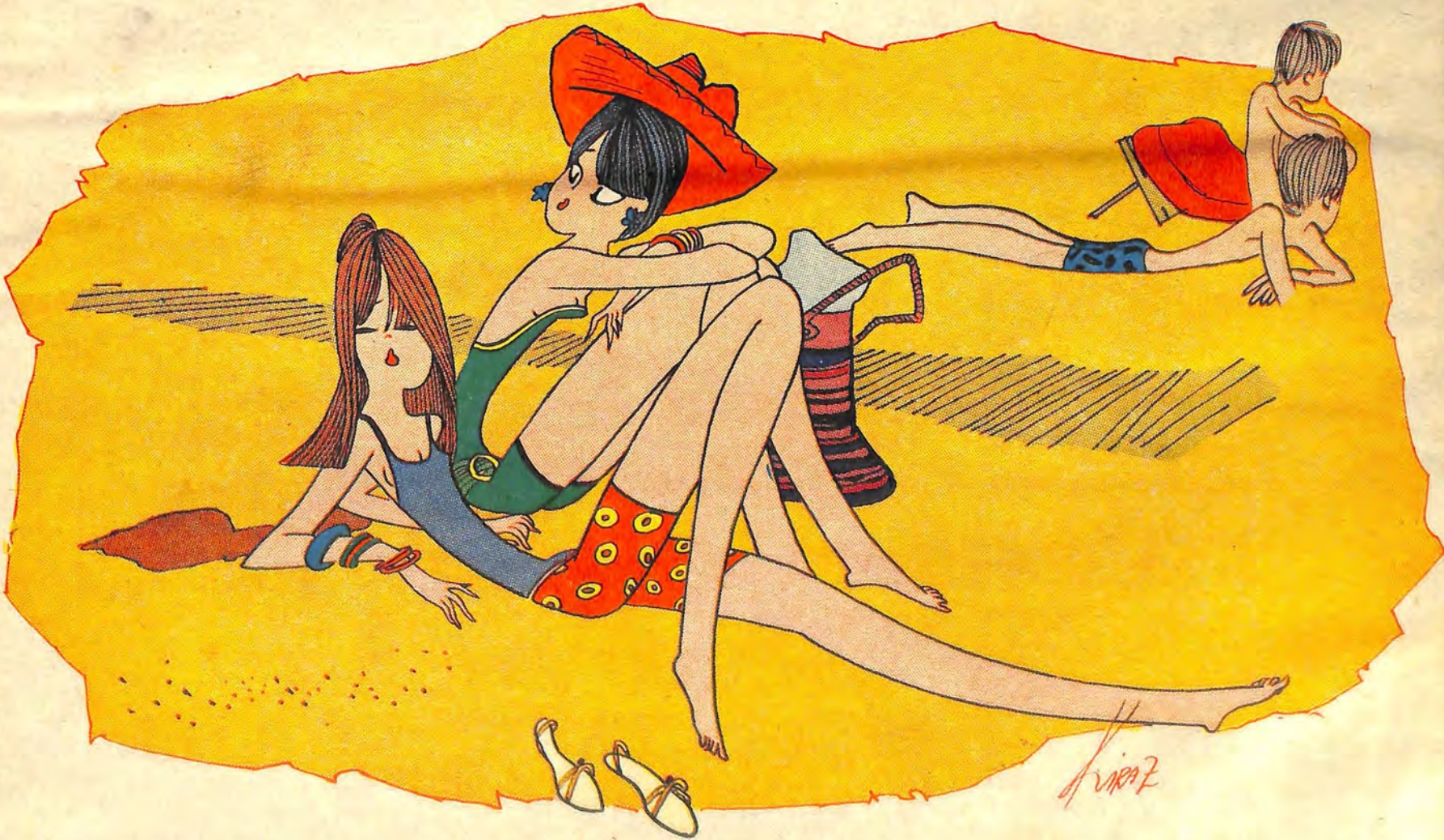
Akbaba

— KARIM, OTELİMİZDEKİ MÜŞTERİLERİN IŞIK-SIZ KALMAMALARI İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPIYOR !..

— AMAN NE BECERİKSİZMİŞSİN ... HALÂ BİR BALIK TUTAMADIN !..

— İNSAN BİR YIL BİR ADAMLA YAŞAYABİLİR Mİ ?.. TABİAT BİLE YILDA DÖRT MEVSİM DEĞİŞTİRİYOR..